

BESEDA NI KONJ

OŠ Rada Robiča Limbuš
Limbuška cesta 62
2341 Limbuš

Šolsko leto 2020/21

Beseda ni konj je šolsko glasilo
OŠ Rada Robiča Limbuš.
S svojimi prispevki lahko sodelujejo
vsi učenci šole.
Letos so ga oblikovali učenci 5. razreda
pod vodstvom učiteljice Maruše Stanovnik.

KAKO SMO BRALI MED SPOMLADANSKO ŠOLO NA DALJAVO

Med karanteno nisem smela nikamor, zato sem veliko brala. Imela sem različne razloge. Ko nisem mogla zaspati, sem vzela knjige iz prvega razreda, brala sem svojim živalim, igračam. Tudi pisala sem veliko. To so bile pesmice o živalih in družini. Ni mi bil dolgčas, ker sem imela ves čas pri sebi knjigo. Najraje imam knjige o živalih. Knjižno omaro imam polno knjig. Rada se tudi pogovarjam o njih.

Janja Ravter, 5.a

Prebral sem veliko knjig, ki jih imam doma. Knjižnico sem malce pogrešal, saj doma nisem imel zanimivih knjig.

Knjige in branje mi je pomenilo veliko, saj nisem imel kaj početi.

Anej Finžgar, 5.a

Med karanteno sem brala Groznega Gašperja. To knjigo sem si izposodila od soseda, ker nismo hodili v knjižnico. Bila sem žalostna. Čeprav običajno ne berem preveč rada, mi je v času karantene branje pomenilo veliko. Imam soseda, ki ima doma veliko knjig in sem si jih lahko izposodila od njega. Seveda sem mu morala knjige kasneje vrniti. Če bi bila odprta knjižnica, bi si seveda knjige izposodila tam, a zaradi koronavirusa je bila knjižnica zaprta.

Aneja Brglez, 5.a

Med karanteno sem prebral dve knjigi, in sicer Tri pasme grešnega kozla in Kapitana Gatnika. Ulegel sem se na posteljo in bral. Knjigi sta bili zelo zanimivi, tako da si kar »padel« v zgodbo, zato sem z veseljem bral. Ti dve zanimivi in smešni knjigi bi priporočaj sošolcem in prijateljem.

Tilen Lukman, 5.a

Ana Elizabeta Kvas

Bral sem knjige iz zbirke Anica in Harry Potter. Med branjem sem si pomagal s premori. Napisal sem obnovo in jo pokazal mami. Natančno sem tudi napisal sporočilo knjige. Rekli so mi, da jim je všeč.

Bral sem tudi na morju, ko sem bil že pripravljen za spanje. To je bil moj najboljši teden med karanteno.

Ian F. Predan, 5.a

Bral sem Harryja Potterja. Večino takšnih knjig imam doma. Knjiga je zabavna in govori o čarovniji in o pripetljajih med otroki. Opisane so čarovnije in druge čarovniške spretnosti. Nastopajo tudi vohuni in nagajivi otroci in še kaj zanimivega se najde v tej knjigi.

Jaka Emeršič, 5.a

Med karanteno sem pogrešal knjižnico, čeprav sem imel doma eno knjigo z naslovom Lov za templjarskim zakladom. To mi je pomenilo veliko. Bral sem vsak večer. V knjigi so bili glavni junaki otroci in udomačena sraka. Do zaklada so prišli s knjigami in premagali nevarnega kriminalca. Knjiga je bila zelo akcijska in odlično napisana. Vesel sem, da sem jo prebral in vam jo priporočam.

Ben Forstner, 5.a

Med karanteno sem veliko brala, k temu pa je pripomogel dolgčas. Brala sem preko telefona in računalnika. Sem pa prebrala tudi dve knjigi v tiskani obliki, ki sem ju imela doma.

Pia Krajnc, 5.a

V času epidemije sem zelo pogrešal branje in knjižnico, saj do nje ni bilo dostopa.

Prebral sem dve knjigi na spletu in sicer Iskanje zaklada ter Jurka Burka. Branje knjig med karanteno je bilo super, saj sem se s knjigami kratkočasil in zabaval.

Matic, Hrastnik, 5.a

Najraje sem brala knjigo Maček Bob. Bila je zanimiva in smešna. Brala sem tudi knjigo o psih, ker sem hotela spoznati vse o različnih vrstah psov. Pogrešala sem knjižnico, kajti prebrala sem vse knjige, ki sem jih imela doma.

Nika Žunko, 5.a

Zamotila sem se s knjigami, ki sem jih imela doma, in ki sem si jih izposodila že pred karanteno, saj so bile knjižnice kasneje zaprte.

Tinkara Gostenčnik, 5.a

Bral sem knjigo iz zbirke Pet prijateljev z naslovom Letala v viharni noči. Dvajset strani sem prebral zjutraj in zvečer. Bral sem vsak dan, razen če nisem imel časa. Ko sem prebral to knjigo, sem začel brati drugo knjigo iz te zbirke z naslovom Lov na zaklad.

Lan Kaligaro, 5.a

Ko sem bral knjigo med karateno, sem se zabaval. Knjižnico sem zelo pogrešal.

Tijan Toplak, 5.a

V času karantene sem veliko brala. Knjigo Babica v supergah sem kupila v knjigarni in jo prebrala. Knjižnico sem pogrešala.

Maša Ploch, 2.a

Knjižnico sem malo pogrešal. Do knjig sem prišel pri babici in dedku in na spletu. Tako sem vadil branje, da bi se naučil bolje brati.

Luka Brlek, 5.a

Bral se knjigo iz zbirke 5 prijateljev. Tako sem se vživel, da sem mislil, da raziskujem z njimi. Počutil sem se zelo dobro, čeprav me je bilo malo strah. Po knjige sem šel v pekrsko knjižnico.

Tilen Ciglarič, 5.a

Med karanteno sem bral knjigo iz izbirke Grozni Gašper z naslovom Prekletstvo mumij. Zelo mi je bilo fajn, bolje kot gledati film.

Luka Jokić, 5.a

Med časom karantene sem prebrala ogromno knjig – Groznilca in divja zima, Čarovnica Winnie, Brina Brihta in za vse te sem tudi napisala obnovo. Brala sem tudi veliko knjig o prijateljih, saj sem jih med epidemijo zelo pogrešala.

Tia Zadavec, 5.a

Med karanteno sem zelo pogrešal knjižnico. Knjige sem kupil v trgovini. Ko mi je bil dolgčas, sem bil vesel, da sem lahko bral knjigo. Prebral sem knjigo Heidi.

Nejc Farazin, 5.a

Bral sem Dnevnik nabritega mulca. Ta knjiga je zelo duhovita, pustolovska. To knjigo imamo doma, ker smo jo kupili. Pogrešal sem knjižnico, ker so tam zelo zanimive knjige.

Rene Kodrič, 5.a

Julija Šlaus

JEZA V KAMNU

Tako sem jezna na brata,
da bi najraje zaloputnila vrata.

Tako sem jezna na brata,
da bi lahko kamen vrgla v vrata.

Saj v moj trud vrgel je kamen.

Vendar jeza hitro zbledi,
ko me mamin objem pomiri.

Zoja Pirc, 4.b

JESENSKE POČITNICE, OKTOBER 2020

Spoštovana učiteljica!

Kako ste kaj?

Jaz sem v redu, še posebej lepo sem se imel včeraj, na noč čarovnic. S prijateljem in njegovo sestrico sem se dogovoril, da prideta v kostumih k meni domov okrog 16:00 ure.

Z očetom sva izrezala bučo i jo postavila pred vhod. Nato sva še okrasila dnevno sobo z dvojnimi lučkami. Ene so imele svetleče oranžne bučke, druge pa bele okostnjakove roke. Na mizico sva dala prt z vzorcem pajkove mreže, lončke s slikami netopirjev, bučo iz keramike, vedrce v obliki buče, v katero smo dali pečene kokice, ter mafine, ki sva jih z mamo spekla že dopoldan. Mafini so imeli na vrhu kremo, na kremi pa gumijaste bonbone različnih oblik: netopirje, kosti, buče, vampirske zobe, smrtno glave, možgane...

Ko sta Matija in Katja pozvonila, sem jima odprl vrata ogrnjen s črnim ogrinjalom in na obrazu z masko okostnjaka ter ju prestrašil. Nato se je zabava začela. Najprej smo gledali nek najstrašnejši film na otroškem kanalu, potem smo kartali Črnega Petra in Enko, poslušali glasbo, jedli in se smejali. Zmenjeno je bilo, da dve uri pozneje pride tudi njuna mama z nekim presenečenjem. Bili smo zelo radovedni. Končno je prišla.

Prinesla je tri krožnike pokrite z alu folijo. Zbrali smo se okrog prvega krožnika in pogledali, kakšne dobrote so na njem. Grozno, bile so prave kuhane kurje nogice s kremplji pomočenimi v čokolado. Zgrajali smo se in smejali. Na drugem krožniku so bili na kuhanih jajcih debeli črni pajki. V resnici so bili narejeni iz črnih oliv. Na zadnjem pa so bile mumije. To pa so bile male hrenovke, zavite v testo kot v poveje. Spet smo se zelo smejali. Najboljše so mi bile mumije. Vse smo poskusili razen kurjih nogic. Prinesla je tudi še vroč pečen kostanj. Na koncu smo se vsi strinjali, da je zabava uspela.

Upam, da se imate med počitnicami tudi vi lepo.

Lep pozdrav!

Ben Forstner

V ponedeljek sva z mamo odšla nabirat kostanje. S seboj sem vzel fračo. Najprej sva našla malo kostanjev, potem nama je en gospod svetoval, naj pogledava pod listjem, in res jih je bilo polno. Nabrala sva celo vrečo, srečna odšla do avta in se odpeljala domov. Ati, mami in jaz smo se odločili, da jih spečemo danes. Povabili smo še babico, dedka, botro in botra. Imate tudi vi radi kostanje? Vas lahko naslednjic povabim na piknik.

Atiju sem pomagal pripraviti vse za peko. Ko so prispeli sorodniki, smo začeli. Med peko smo se pogovarjali, brcali žogo in se smejali. Ko je ati spekel kostanje, smo vsi začeli lupiti in jesti. Kostanji so bili zelo dobri.

Priporočam vam, da jih tudi vi skušate nabirati in speči. Nasvidenje!

Tilen Ciglarič

Večino počitnic sem preživela v naravi. V sredo sem se zbudila in 2 uri s prijateljico brcala žogo. Popoldan sem odšla na Pekrsko Gorco. Iskala sem nove poti, zato sem šla trikrat gor in dol. Pri zadnjem vzponu me je pričakal čudovit sončni zahod.

Ko sem prišla domov, sem izrezala dve buči in okrasila zimski vrt. Vzela sem kozarec in ga ovila s povojem, nastala je mumija. Vzela sem še en kozarec in ga pobarvala črno. Izrezala sem okrogel kos stiropora in ga pobarvala s črno barvo. Vzela sem šest žic in jih zapičila v stiropor. Nastal je ogromen pajek.

Obožujem noč čarovnic. Vsako leto gremo v živalski vrt Slovenske Konjice. Tam vedno priredijo zabavno in strašljivo predstavo. Včasih se oblečem v čarovnico. Tam je tudi predstava z ognjem in tekmovanje čarovnic. Najboljši mi je tunel strahov, kjer nikoli ne veš, kdaj te bo prestrašila kakšna mumija.

Imajo tudi zapor, piratsko ladjo, trampoline, viseče mostove, plezala, igrala in lesene hiške. Lahko tudi jahaš ponije.

Na žalost letos nisem mogla zapustiti občine, zato nisem šla nikamor in sem si zabavo naredila kar doma. Obožujem počitnice. Zelo sem bila vesela, ko so rekli, da se

podaljšajo za en teden.

Tia Zadravec

Med počitnicami mi je zelo dolgčas. Zelo bi si želela, da bi imela kakšno družbo. Imam prijateljico, ki pride v sosednjo hišo k svojemu očetu vsak tretji dan, pa še to ne redno. Zelo jo pogrešam. Če ne bi bilo tega korona časa, bi z mamo hodili po trgovinah, kar mi je všeč. Tako pa zdaj samo pospravljam in pomagam kuhati, obešati perilo, pomivati posodo in čuvati bratca, kar je zame najtežje delo. To zame niso počitnice! Ker sem prinesla domov list za gospodinjstvo, imata starša še več veselja, da mi naložita še več dela. Najhujše pa je, da imata starša zdaj dober izgovor, da večkrat naredim enako delo, saj pravita, da moram gospodinjska opravila izpiliti.

Me pa veseli branje zanimive knjige Knjižničarka Mrcina, ob kateri se nasmejim. Najraje pa se vozim s skirojem in gledam televizijo.

Upam, da se imate vi med počitnicami lepše.

Lep pozdrav!

Janja Ravter

Kljub temu, da so te počitnice zaradi korone malo drugačne, dnevi zelo hitro minevajo.

Ker ne smemo hoditi okrog, sem te dni večinoma preživel doma. Nekajkrat smo z družino šli na sprehod z našim psom in nabirali kostanje, igral sem računalniške in družabne igre, pogledal nekaj risank, se slišal s prijatelji,... Seveda tudi pridno opravljam gospodinjska opravila in berem knjigo.

V nedeljo, ko smo še lahko šli v druge občine, smo se z družino odpravili na pohod od Belvija do Areha. Opazovali smo jesensko listje in naravo, bilo je zelo lepo - prilagam 2 fotografiji.

Upam, da se imate tudi vi lepo in da se kmalu vidimo.

Lep pozdrav!

Luka Brlek :)

Najprej se opravičujem, da vam pišem tako pozno.

Očitno bomo imeli en teden počitnic več, jupiii!

Domače branje sem že naredil in list z gospodinjskimi opravili se že polni.

Ker nismo smeli na morje, hodimo vsak dan na pohod, vendar ne na Pečke, ker so v drugi občini. Prav tako ima sedaj ata čas in pleska stene. Neja in mama pa danes pečeta jabolčno pito.

Na športne aktivnosti ne smemo hoditi, zato tu na košarko ne morem hoditi. Škoda. Tudi k frizerju ne moremo, čeprav bi jaz že zares potreboval striženje. Edini, ki ne čuti korona časa, je naš Oli, ki še vedno veliko grize, zato mu mama pravi vampirček.

Imam še eno vprašanje: ali bomo na spletni učilnici imeli tudi vprašanja za utrjevanje pri gospodinjstvu?

Zaenkrat je to vse, kar imam za napisati. Upam, da se kmalu vidimo.

Lepo pozdravljeni!

Rene Kodrič

Med počitnicami sem se imela zelo lepo. Odšla sem po kostanje, se pogovarjala s prijatelji in najbolj se mi je zdelo zanimivo, ko sva z mamo pekli jabolčni zavitek. Najbolj mi je bilo zanimivo zato, ker je moj boljše uspel kot pa njen. Mamin je razpadel še preden ga je dala v pekač, moj pa se je pojedel. Sicer se je tudi njen, a ne v takšni obliki kot moj.

Upam, da ste tudi vi doživeli kaj zanimivega.

Vaša učenka Nisa Zafuta

V petek sva z mamo šla na kolesa. Sla sva iz Ruš do Bistrice ob Dravi. Štartala sva ob 10.00. Peljala sva se mimo črpalke v Bezeni, ko je meni padla veriga s kolesa. Mama jo je popravila. Malo sva popila in šla naprej. V Bistrico ob Dravi sva prispela ob 12.15. Sla sva nazaj. Imela sva se super.

Lep pozdrav!

Nejc Farazin

Jaz in moja družina smo si prvič pekli kostanje na vrtu. Moj ati jih je zelo dobro spekel. Naslednji dan smo šli na Meranovo in z Meranovega še na Pečke. Pot je bila blatna in nekajkrat smo morali prečkati potoček. Videli smo močerada, rdeče mušnice in še veliko drugih gob. Na Pečkah je bilo zelo veliko kostanjev in bili so zelo veliki. Imeli smo zelo dolg pohod, a bilo mi je všeč, ker sem se počutil pustolovsko. Jaz zelo lepo preživljam počitnice, upam, da jih tudi vi.

Lepe počitnice še naprej!

Vaša učenka Pia Krajnc

Pripovedoval vam bi o mojih dogodivščinah, ki so se zgodile med počitnicami.

Ko so se sem se vozil Vprašal sem se celo domov, sta račun, ker jima razložil sestavljal spat.

Naslednji se zopet

peljati s kolesom, sem vprašal očeta, če bi si šla podajati leteči disk. Ko se je temnilo, sva odšla v hišo gledat televizijo. desetih. Naslednje jutro sem igral igrice. Potem sem odšel Ko sem se naveličal skakanja, mojega zajčka. Potem sem se najprej sem si nadel čelado. Ko dolgočasno, sem odšel v hišo Preden sem odšel spat, sem igral Naslednji dan mi je oče povedal, in kahal riž, da bi me ocenil za povedal, koliko mi je dal oceno. dan, sem odšel ven skakat na dedkom igrat badminton. Ko se odšel brcat žogo. Ko se je pričelo temniti, sem odšel v hišo igrat igrice in ko sem postal utrujen, sem odšel spat.

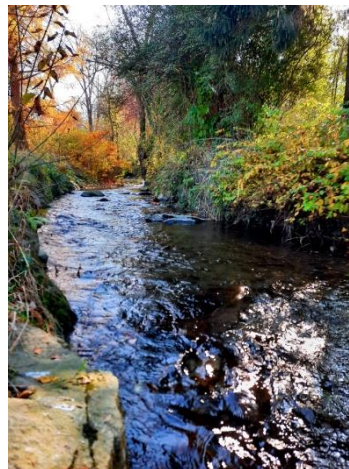
Naslednji dan me je prijatelj pred kosilom vprašal, če se greva voziti s kolesi. Povedal sem mu, da se lahko greva voziti, ko pojem. Vozla sva se do večera. Ko se je temnilo, sem moral domov. Gledal sem televizijo, potem pa sestavljal piramide. Ko sem sestavil štiri, sem odšel spat.

V petek sem po kosilu izrezoval buče za noč čarovnic. Tega dneva sem se zelo veselil. Zvečer preden smo odšli na sprehod, smo v buče dali sveče in odšli. Seveda nisem pozabil na šolo. Prebral sem knjigo Besede za sladkosnede, se naučil pesmico Korak in vadil matematiko.

Lep pozdrav!

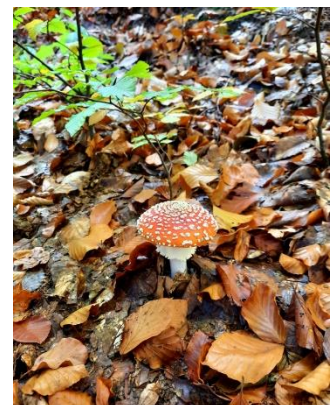
pričele počitnice, sem bil zelo vesel. Prvi dan s kolesom in odšel do svojega prijatelja. ga, če bi se šla voziti s kolesi. Vozila sva popoldne do šestih zvečer. Ko sem prišel me mama in oče vprašala, kako izračunam en nista vedela, kako računam. Potem sem cel postopek. Ko sem jima razložil, sem odšel piramido. Ko sem jih sestavil pet, sem odšel

dan, ko sem se zbudil, sem pojedel zajtrk in odšel voziti s kolesom. Ko se mi ni več dalo

Spať sem odšel ob pol pojedel zajtrk in malo skakat na trampolin. sem odšel božat odšel voziti z rolko, a mi je postalo sestavljal piramido. igrice.

da bom paniral meso gospodinjstvo. Ni mi Ker je bil lep sončen trampolin, potem pa z mu več ni dalo, sem

Lan Kaligaro

Za počitnice sem bila doma, Ampak sem se zabavala, ker imam soseda Jana. Prišel mi je pozvoniti skoraj vsak dan ali pa jaz k njemu. Imam tudi eno prijateljico ,ki včasih pride na obisk. Ime ji je Ajda. Z njima se je zabavno igrati. Je pa res, da se kdaj tudi skregamo, a postanemo hitro spet prijatelji. Kdaj pa sem tudi doma, ker se z mamo lahko igrava igre in riševa. Zato je z njo tudi zabavno . Ko mi je dolgčas, pa najraje rišem.

Z družino smo šli na Pohorje. Midve z mamo sva se sprehajali, moj ata Matej pa se je vozil z motorjem. Ko smo prišli domov, sem brala knjigo. Jan in njegov prijatelj Jakob sta ustanovila skrivno društvo. Seveda sta tudi mene povabila v društvo. To je zdaj skrivnost vseh treh.

Sedaj pa se učim za šolo na daljavo in vas lepo pozdravljam!

Aneja Berglez

Počitnice so bile super. Izkoristili smo sončne dneve in raziskovali skrite koticke naše občine. Všeč mi je bil pohod na Pečke, ki je trajal štiri ure, saj smo se izgubili. Zabavno je bilo tudi izrezovanje buč, ki so bile tako grozne, da so se še naše mačke prestrašile. Trudila sem se z branjem knjige Bratovščina Sinjega galeba. To je bilo kar težko zaradi starinskega jezika. Sem pa se ob knjigi spomnila na moje prejšnje počitnice na morju.

Najboljše pa je bilo to, da smo imeli dodaten teden počitnic, starši pa ne.

Na svidenje in upam, da se kmalu spet vidimo!

Tinkara Gostenčnik

Po dveh mesecih pouka so se končno pričele počitnice. Komaj sem jih čakal, saj sem vedel, da se bom veliko igral, malo delal za šolo in ostal doma. V prvem tednu počitnic sem se veliko družil z mojimi prijatelji iz ulice, s katerimi smo se vozili s kolesi in skiroji, igrali nogomet in skakali po trampolinu. Ob večerih sem si ogledal kakšen film, oddajo ali pa kakšno nogometno tekmo. Tako so potekali moji brezskrbni dnevi in na vrsto v prvem tednu je prišel četrtek.

Takrat sem izvedel, da se v prvem tednu novembra ne bom vrnil v šolo. Malo sem bil vesel, ampak tudi žalosten, ker ne bom srečal svojih sošolcev in učiteljice. Drugi teden počitnic pa se nisem samo igral, ampak sem nekaj napravil tudi za šolo. Vsak dopoldan sem vadil računske operacije, merske enote in tudi bral knjigo o pustolovščinah v Prlekiji. Prav tako sem se igral z lego kockami, metal letalo, vozil kolo, brcal žogo in se igral družabne igre. Pikel sem tudi pizzo z listnatim testom, s kečapom, salamo, s sirom in papriko. V četrtek sem posesal očetov avto, občasno pa pogledal v spletne učilnice in tudi pošto.

Te podaljšane počitnice so zelo dolgočasne, saj se ne smemo družiti s prijatelji in prijateljicami zaradi ukrepov. Želel bi se vrniti v šolo, kjer se bi več naučil kot doma.

Lepo vas pozdravljam!

Tilen Lukman

Kai Žaucer Sajko

SLOVO OD OTROŠTVA

Pravijo:

»Odraščanje je del življenja
in starševskega trpljenja!«

Zakaj sploh starši trpijo, ko otroci puberteto dobijo?

Oh, ta nesrečna puberteta, v naša življenja stopila je
in nikakor znebiti se ne moremo je.

Ko bi le lahko čas nazaj prevrteli
in spet skupaj otroške pesmice peli.
Naše otroštvo bilo lepo je,
a z odraščanjem naše življenje
nove dimenzije dobilo je.

Babica in dedek sta rekla mi,
da naj uživam v svoji mladosti,
a jaz zamislila sem se:

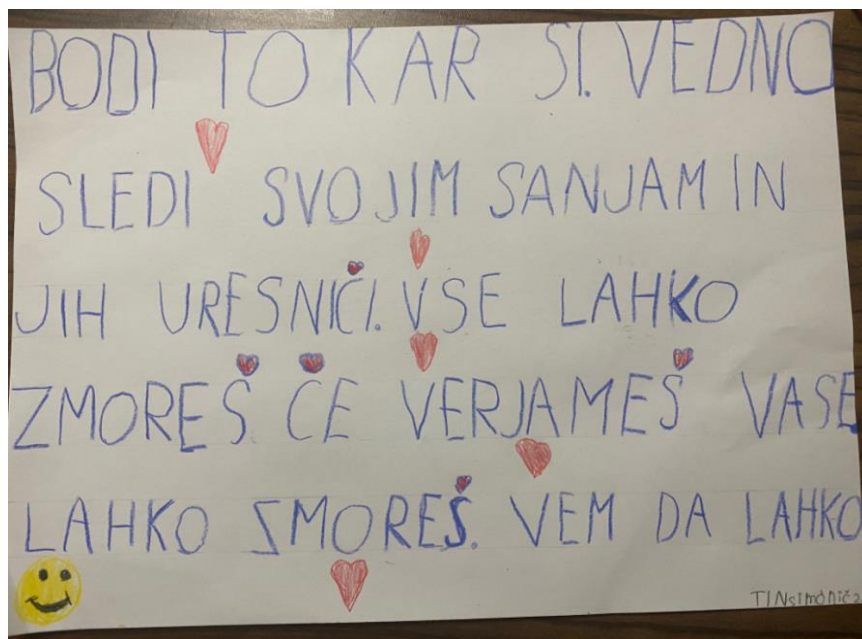
»Kako naj uživam v mladosti,
ko pa so tu še druge norosti?«

Dekleta in fantje naše starosti
podajmo si roke,
povežimo svoje uroke,

da tej presneti puberteti ne pustimo čisto proste roke.

Hana Hanžekovič in Lia Bele, 6.b
Mentorica: Darja Lorenčič Lašič
Bralni maraton, 5. 10. 2020, Maribor

Tin Simonič, 2.b

PREMAGAL SEM ZMAJA

Začelo se je nekega zgodnega jutra. Ko sem vstal, me je pred vrati čakal paket. Pobral sem ga, bil je zelo težak. V njem je bilo veliko črno jajce z belimi pikami. Vzel sem ga v roke in se čudil. Jajce sem odložil na polico, kjer se je začelo tresti. Kmalu za tem se je iz jajca izvalil veliki, zelen zmaj. Zdaj sem bil še bolj presenečen. Zmaju sem dal ime Miha.

Zdelo se mi je, da je lačen, zato sem mu ponudil nekaj za jest. Jabolka ni hotel, meso pa je pojedel. Vzgajal sem ga do takrat, ko je kar naenkrat odšel od doma. Bilo mi je hudo. Potem pa sem na televizijskih novicah videl, da po mestu straši zmaj.

Ko sem prišel do mesta, sem videl svojega zmaja. Rekel sem mu, naj neha, ampak me ni ubogal. Napadel me je in obranil sem se. Vsakič ko me je napadel, sem se mu umaknil, dokler se ni izmučil in padel v nezavest.

Ko se je zbudil, je izgubil spomin. Ni me spoznal. Odpeljal sem ga domov in znova sva postala prijatelja.

Tilen Ciglarič, 5.a

Spominjam se, da je bilo pred začetkom obiskovanja osnovne šole, natančneje prvega razreda, ko smo imeli sistematski zdravniški pregled.

Zadnji dan pred zdravniškim pregledom sem vprašal mamo, kaj je to zdravniški pregled in kaj se bo tam dogajalo. Mama tisti dan ni imela preveč časa zame in mi je na kratko odgovorila, da me bodo stehtali, izmerili višino, pregledali vid in sluh. Nato se je še spomnila, da bom cepljen. Boljše, da tega sploh ne bi omenila...

O cepljenju nisem razmišljal na glas, le iz glave mi ni in ni hotelo oditi... Še tik preden sem zaspal, sem razmišljal o cepljenju... Z mamo sva sedela v čakalnici in čakala, da me medicinska sestra pokliče. Naenkrat zaslišim svoje ime in priimek. Visoka sestra, močne postave in strogega pogleda me je povabila, da grem z njo v ordinacijo. Ko je mama hotela iti z mano, ji ni dovolila. Postal me je že kar malo strah. Previdno sem šel za njo. Ko so se vrata za nama zaprla in zaklenila, sem se kar usedel na neki stol. Nihče ni omenil nobenega pregleda oči, sluha, niti tehtanja. Gledal sem medicinsko sestro, kaj počne, in videl, da polni velikansko injekcijo. Nato sem začutil na sebi hladen zrak in pogledal naokoli. V bližini sem zagledal odprto okno. Ko je sestra z zlobnim pogledom prihajala z injekcijo proti meni, sem hitro skočil na mizo in skozi okno, ki je bilo zelo blizu tal, v pritličju. Ampak zelo hitro, skozi neka skrivna vrata se je prebila sestra in je bila že za mano. Pridružili sta se ji še drugi dve medicinski sestri. Bežal sem, kolikor so me nesle noge. Tekal sem med bloki, one pa za mano. Še sreča, da sem športnik, da treniram nogomet

in aikido, da sem bil dosti hitrejši od njih. Ampak smola, pred mano je naenkrat stal dolg in visok zid.

Sestre so me dohitele in takrat sem se zbudil. Ozrl sem se okrog sebe in ugotovil, da so bile to le slabe sanje. Bilo pa me je še dalje strah. Mamo sem začel prepričevati, da jaz ne bi šel na zdravniški pregled in naštel ogromno izgovorov. Mama mi je lepo razložila, da je to, da so izumili cepivo velik napredek in da ko ga še ni bilo, so ljudje zaradi bolezni umirali. Tudi mi bi umrli.

In tako sem se jaz v eni sekundi znebil strahu pred cepljenjem za vedno. Pozneje sem v ordinaciji pogumno nastavil roko za cepljenje in ugotovil, da igla ni bila niti približno tako velika kot v mojih sanjah.

Ben Forstner, 5.a

Kaj je to strah? Večina ljudi se v svojem življenju sreča s strahom. Tudi jaz sem se že srečal z njim. V tem spisu vam bom opisal mojo zgodbo, dogodek, ki mi je še posebej ostal v spominu.

Ko sem bil star pet let, smo šli na obisk k družinskim prijateljem. Marjetka in Igor imata tri otroke, ime jim je Mila, Maja in Nikola. Mila je stara isto kot jaz, Maja osem let in Nikola pet.

Z Milo in Majo smo se šli ven vozit s kolesi. Maja se je takrat šele učila vozit kolo. Jaz in Mila sva že obvladalo vožnjo brez pomožnih kolesc. Po dvorišču smo se vozili s kolesi in se spuščali po hribu navzdol. Mama in Marjetka sta se ukvarjali z Nikolo, očeta pa z mano, Milo in Majo. Zelo smo se zabavali. Bilo je kar hladno, zato je šla Mila k mami po jakno, jaz pa sem se spuščal po hribčku.

Mama mi je rekla, naj grem po Milino kolo. Šel sem ponj, a se je naenkrat prevrnilo. Tačka od kolesa mi je presekala nogo. Najprej nisem čutil nič, potem mi je naenkrat postalo zelo čudno v nogi. Pogledal sem, kaj se dogaja z nogo. Videl sem, da krvavi. Začel sem se jokati, hitro sem tekkel do staršev, takoj smo šli v bolnišnico. Ata je bil z menoj v ambulanti. Doktor, ki mi je šival nogo, je bil zelo prijazen. Bilo mi je strašno. Zelo sem se bal, če bom preživel. Bil se še majhen in nisem točno dojemal, kaj se dogaja.

Vse se je dobro končalo. Zdravnik mi je zašil rano in jo zavil. S starši smo se srečni, da se je vse dobro končalo, odpravili na večerjo.

To je moja zgodba, kako sem preživel zelo hudo poškodbo. Upam, da se mi to ne bo nikoli več zgodilo. Vse življenje bom imel spomin na preživeti strah, brazgotino na moji desni nogi.

Luka Jokić, 5.a

Nekega dne me je bilo zelo strah, da mi budilka ne bo zvonila in da bom zamudil pouk.

Spat sem odšel ob pol devetih. Zbudil sem se, preden bi mi budilka morala zvoniti. Počakal sem, če bi mi zvonila. Niti pip ni bilo od budilke.

Ko je bila ura šest, sem hitel, ker sem imel čez deset minut avtobus. Bilo me je strah, ker če ga bom zamudil, ne bom mogel oditi v šolo, ker je močno deževalo. Razen če bi me peljal dedek, ampak je še spal in babica tudi.

Umiril sem se in lepo počasi vzel bundo, se oblekel in odšel na avtobusno postajo. Ugotovil sem, da nimam dežnika. Hitro sem se vrnil, si ga vzel in odšel nazaj na postajo. Avtobus mi je odpeljal. Počakal sem na avtobusni postaji, da se obrne in pride nazaj. Od takrat naprej nisem nikoli več hitel, ker lahko počakam, da pride nazaj.

Lan Kaligaro, 5.a

Nekega dne sem se sprehajal po gozdu. Nabiral sem kostanje, zato nisem razmišljal o ničemer. Ko pa sem naenkrat zagledal zmaja, me je postalo zelo strah, zato sem zbežal stran. A zmaj je šel za mano.

Bežal sem po gozdu, ko me je zmaj naenkrat dohitel. Nisem imel izbire, zato sem se obrnil in ga probal premagati. Poskušal sem se boriti čim dlje, a zmaj je bil premočan. Zato sem odnehal in spet bežal domov.

Naenkrat sem videl, da to ni prava pot domov. Poskusil sem se znajti in zmaja napadel s kamnom. Kamne sem metal v njega, a ga nič ni prestrašilo. Napadel sem ga tudi z vejo, a ga ni bolelo. Bežal sem po gozdu in mu metal veje in kamne. Lovil me je s svojo ognjeno sapo, vendar sem ravno takrat našel pot nazaj domov.

Takoj sem stekel v hišo, a doma ni bilo nikogar, ne mame, ne očeta. Zato sem iskal nekaj, kar bi lahko uporabil proti zmaju, ampak našel nisem ničesar, le doma izdelan lok. Imel sem le eno ostro puščico, zato ga nisem smel zgrešiti.

Ko sem stopil ven, ga ni bilo več. A naenkrat je prišel z leve strani. Zelo sem se ga ustrašil, ustrelil puščico in zgrešil. Naenkrat sem dobil idejo, da mu lahko vržem težke stvari, ampak na pamet mi je prišel le stol, printer in nahrbtnik. Najprej sem vrgel stol, nato printer in nazadnje nahrbtnik. Zgledalo je, kot da ga že boli, vendar me je še vedno napadal.

Tekel sem mimo vrta in zmaj je zgrabil zelenjavo in sadje. Ko ga je pojedel, se je umiril in sem ugotovil, da je samo lačen. Dal sem mu nekaj hrane in je odšel. Mislil sem si, da sem junak.

Ko sta mama in oče prišla domov, sem takoj povedal, kako sem premagal zmaja. Mama in ata sta bila zelo ponosna name. Povedal sem vsem, ki jih poznam in vsem, ki so doma v naši ulici. To je bil moj najboljši dan v življenju.

Tijan Toplak, 5.a

Za devetimi vodami in za devetimi gorami je nekoč, pred davnimi časi, živel muca. Ni bila navadna muca, bila je vitezinja. Ime ji je bilo Puhica, ker je bila tako mehka in bela kot sneg. Živela je kot princesa. Če bi jo kdo videl prvič, bi rekel, da ni podobna vitezinji, saj se je oblačila primerno svojemu gradu. Običajno je nosila ljubke oblekice, saj je bila še mladiček. Na glavi je nosila ljubko modro kronico z roza kristalčki. Zelo rada se je sprehajala po svojem grajskem vrtu, poslušala ptičje petje in vohala svoje čudovite rože. Mišk nikakor ni lovila, saj ni hotela ubijati nedolžnih živali.

Vitezinja je bila samo takrat, ko je nekdo potreboval pomoč. Ko je nekoga reševala, je bilo zanimivo to, da nikoli ni ostala na drevesu, vedno je uspela skočiti dol. Bila je muca take vrste, ki nikoli ni odnehala, vedno se je borila in zmagala. Puhica je bila herojka za vse, a ni vedela, da je nekdo, ki si zelo želi, da bi umrla.

To je bila zlobna čarovnica. Živela je v jami na sredini temačnega gozda ob robu vasi, jedla je črve. Klicali so jo Črvojeda. Njen ljubljencek je bil netopir. Poimenovala ga je Strahotnik, ki pa v resnici ni bil nič strašen. Kuhala je čarobne napoje in zvarke.

Vsako leto je ugrabila enega vaščana. Na njem je poizkušala nove moči. Vitezinja Puhica je reševala vse težave svojih vaščanov, a nikakor ni mogla najti zlobne čarovnice. Čarovnica se je odločila uporabiti Puhicino prijaznost, da postane močnejša od kogarkoli.

Netopirja Strahotnika je spremenila v vsemogočnega zmaja, ki je uničeval vas. Puhica se je odločila, da reši vas, ne glede na svoj strah. Vedela je, da se ne more boriti s svojo močjo, ampak s pametjo. Na vrh gradu je nastavila velik kos svežega mesa. Zmaj ga je takoj zavohal. Medtem ko je letel proti gradu, je Puhica zategnila zanko in ga privezala. Ko je vrv zategnila, se je zmaj spremenil nazaj v netopirja in odletel visoko v vesolje, od koder se nikoli več ni vrnil.

Čarovnica je ugotovila, da ji zmaj ni mogel pomagati. Vzela je najmočnejše čarobne napoje, ki jih je kadarkoli skuhala in vse to skupaj zmešala ter dala v majhno stekleničko. Stekleničko je varno spravila v zabojček. Vzela je napoj, ki ga je že pred nekaj leti skuhala, da bi jo pomladil in ga popila. Tako ne bi nihče izvedel, da je ona čarovnica Črvojeda. Nato je vzela zabojček in se napotila proti gradu. Puhici je hotela dati ta napoj kot darilo in jo premamiti, da bi zaspala. Tako bi lahko vzela njeno prijaznost.

Puhica je na vratih gradu prepoznala čarovnico Črvojedo, ne glede na to, kako zelo se je ta pomladila. Prijazno jo je povabila v svoj grad, češ da jo bo tudi ona postregla. Vzela je čarovničin zvarek in se pretvarjala, da

pije. Čarovnica je vedela, da ta zvarek potrebuje nekaj časa, da začne delovati. Puhica pa je zvarek skrivno odnesla v kuhinjo, ga prelila v kelih in ga postregla čarovnici. Čarovnica ga je popila in za vedno zaspala.

Izpuhtela je in vaščani so bili rešeni zlobne čarovnice Črvojede in njenega netopirja Strahotnika. Praznovali so sedem dni in sedem noči. Puhici so vse dni nosili darila iz svojih vrtov. V vsaki sobi njenega ogromnega gradu so bile vsaj po tri vaze čudovitih in dišečih rož. Odslej so živeli srečno do konca svojih dni.

POČIL JE LONEC IN PRAVLJICE JE KONEC!

Janja Ravter, 5.a

Za rojstni dan sem od strica dobila rolko. Nisem se upala voziti z njo, ker ko se je moj stric peljal po strmem hribu, je velikokrat padel. Strah me je bilo, da tudi jaz padem, zato se nekaj časa nisem vozila.

Nekega dne sem vzela rolko v roke in se spuščala po majhnih hribih, potem pa po vedno večjih. Čez nekaj dni sem z rolko odšla na tisti hrib. Ko sem se spuščala, sem bila zelo vesela, ker sem premagala svoj strah in ker se nisem še nikoli tako zabavala. Spuščala sem se ves dan in še naslednji dan. Bila sem zelo vesela in ponosna nase.

Vsakič, ko sem šla mimo tistega hriba, sem se po njem veselo spustila.

Tia Zadavec, 5.a

Nekoč me je bilo strah kač, še posebej strupenih.

Bili smo na izletu, odšli smo v živalski vrt v Ljubljani. Ogledovali smo si ograde z različnimi živalmi. Najbolj so mi bile vseč žirafe. Odšli smo dalje po poti in prišli do travnika, kjer smo se posedli v krog. Vodička nam je prinesla nestrupeno kačo. Mene je bilo strah ob pogledu na njo, ker je bila velika. Vodička mi je dala v roke kačo, ki je bila na otip sluzasta. Nato mi jo je dala okoli vrata in mi povedala, da ni strupena, zato me ni bilo več strah kač.

Obisk v živalskem vrtu je bil zelo zanimiv, ker sem premagala strah pred kačami.

Nisa Zafuta, 5.a

Bil je lep dan za v gozd, a v gozdu je bil strašen medved. Bil je temno rjave barve, velik je bil približno meter in sedemdeset centimetrov.

Beg nam ni veliko pomagal, saj so medvedi hitrejši od ljudi, zato je medo dobil eno na nos in smo pobegnili čim dlje stran. Medved nas je začel dohitevati, ko je zagledal veliko sočno košuto, ki se ni zavedala, da mora

zbežati, zato jo je medved pohrustal. Do nas se je slišalo, kako je hrustal.

Mi nismo hoteli, da bi nas pojedel, zato smo bežali naprej in poklicali lovca. Ta je medveda ujel v svojo past in lahko se spet varno sprehajamo po vsem širnem gozdu. Medved zdaj živi v živalskem vrtu.

Tilen Lukman, 5.a

Z družino smo se odpravili na izlet, ki je trajal tri dni. Tja smo šli že drugič, zato sem vedela, kaj me čaka.

Prvi dan smo šli na Roglo. Ko smo z avtom prišli na vrh, smo šli nekaj pojest in popit. Peš smo šli na Škratovo pot. Dobili smo lesene kartice, ki smo jih po poti štempljali. Dolgo smo hodili in naenkrat smo na tleh videli male, okrogle bele bunkice.

Nisem vedela, kaj je to. Bila je sodra. Naenkrat je z neba začela padati sodra. Bilo me je zelo, zelo strah. Srce mi je razbijalo tako, kot še nikoli. Videli smo opazovalnico in hitro smo šli v njo. Čakali smo in čakali, da bo odnehalo. Med čakanjem smo še pili, jedli in se pogovarjali. Prišla je še ena družina. Nismo je poznali. Prisedli so in skupaj smo se pogovarjali in upali, da nevihta poneha. Nebo pa je bilo vedno temnejše. Pred enim letom, ko smo šli na to pot, je bilo lepo sončno, danes pa čisto nasprotno. Počasi je začelo samo še deževati. Ati je vzel dežnik, ki smo ga imeli za vsak slučaj, in tekel v avto po še več dežnikov. Bil je zelo hiter.

Mani ni več tako bilo srce, a me je bilo še vedno strah. Ati je prišel in lahko smo mirno šli. Družina, ki je bila tudi tam, je ostala in čakala, da neha deževati. Hodili smo zelo hitro. Prišli smo do avta in v njem počakali, da neha deževati. Ati je peljal počasi, ker je bila cesta spolzka. Jaz sem med vožnjo zaspala od vsega tega strahu. Prišli smo v dolino, kjer je bil hotel. Pri hotelu je bilo lepo, sončno in toplo. Nisem mogla verjeti, da je lahko takšna razlika v vremenu. Šli smo še na kratek sprehod in zvečerilo se je.

Bil je lep in strašen dan, ki mi bo vedno ostal v spominu.

Pia Krajnc, 5.a

Lana Brence, 2,b

Lani sem z družino šel v Lunapark v Ljubljani. Potovali smo 2 uri. Med vožnjo smo poklicali prijateljico Niko. Že na začetku pa se je moj dan spremenil v nočno moro. Ko smo prišli v Lunapark, sem namreč moral na stranišče.

Vstopil sem skozi vrata, na katerih je pisalo WC. Bilo je temno, ampak vseeno sem stopil naprej, ker sem mislil, da se luč prižge na senzor. Naenkrat je nekaj močno počilo in vrata so se zaloputnila za mano. Vlekel sem za kljuko in tolkel po vratih. Srce mi je bilo in postalo mi je vroče. Nisem mogel ven, zato sem kričal na pomoč. Slišal sem neke čudne zvoke, ki so prihajali iz teme. Zamišljal sem si, da iz školjke plazijo grozne zelene pošasti in da me bodo povlekle za sabo. Ko sem se že ves tresel, sem na drugi strani vrat slišal znan glas.

Na srečo me je slišala Nika, ko sem kričal kot nor. Rekla je, da gre k očetu po pomoč. Malo bolje sem se počutil, ker sem vedel, da me bodo rešili ampak še vedno me je bilo zelo strah. Nika je stekla po očeta, da me pride rešit. Oče in mama sta bila s sestrico na vrtiljaku in nista mogla dol, zato je Nika rekla strojevodji, če lahko ustavi vrtiljak. Medtem je Nika strojevodji povedala, kaj se mi je zgodilo. Strojevodja je rekel, da bo takoj poslal očeta k meni, samo da varno ustavi vrtiljak. Medtem me je Nika že skušala pomiriti iz druge strani.

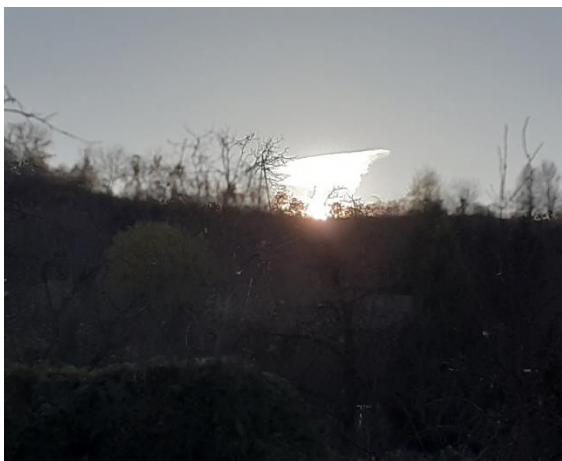
Oče je tekel z vso močjo, da me čimprej spravi na varno. Ker se vrata niso hotela odpreti, jih je moral na silo podreti. Parkrat je močno brcnil v vrata, da jih je zlomil, jaz pa sem se moral umakniti. Končno je podrl vrata in me rešil. Močno me je objel. Vesel sem bil, da sem na varnem in da se mi nič ni zgodilo. Hišnika ni bilo od nikoder, zato smo na listek napisali, da so vrata v okvari in kaj se je zgodilo. Pustili smo telefonsko številko.

Ker sem bil končno na varnem, sem se odločil, da grem preizkusit vse vrtiljake. Ko sem bil zaprt v stranišču, me je bilo tako strah, da se mi zdaj niti največji vrtiljak ni več zdel niti malo grozen. Z Niko sva uživala in kričala od veselja. Sestrica se je z mamo in očetom vozila na vrtiljaki za dojenčke. V Lunaparku smo bili vse do večera, nato pa smo se odpravili domov. Hišnik je naslednji dan poklical in se zahvalil, da smo pustili sporočilo. Povedal je, da so bila vrata že stara in da so se že večkrat pokvarila. Srečen je bil, da jih je oče polomil, ker bodo zdaj lahko kupili nova. Očetu se je še enkrat opravičil in rekel, naj se še vrnemo. Obljubil nam je brezplačne vstopnice. Oče mi je povedal, kaj je rekel hišnik, jaz pa sem se samo nasmejale. Še vedno me je tlačila nočna mora o zelenih pošastih iz stranišča. Čeprav je bilo super, sem imel za nekaj časa Lunaparka dovolj.

Ian Fajhter Predan, 5.a

JESENSKO SONCE IN BARVE – Tilen Lukman

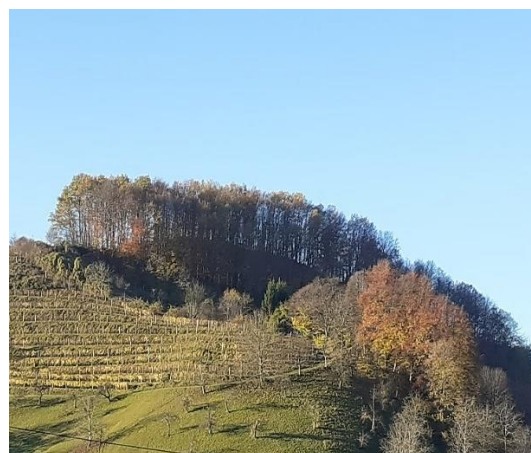
Sončni vzhod

Sončni zahod

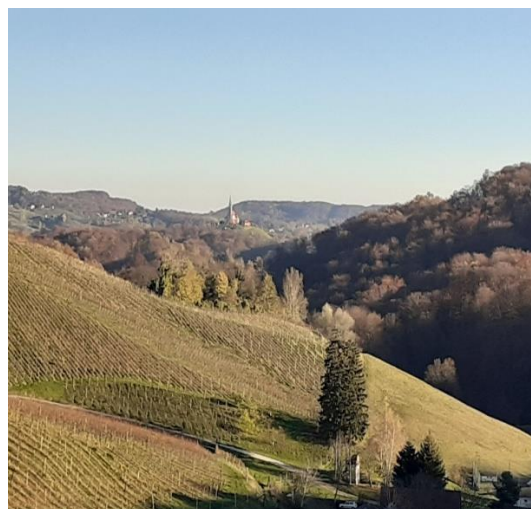
Med vinogradi in gozdom

Med vinogradi in gozdom

Moderna košaška cerkev

Malečniška cerkev na Gorci

Ovčka na paši

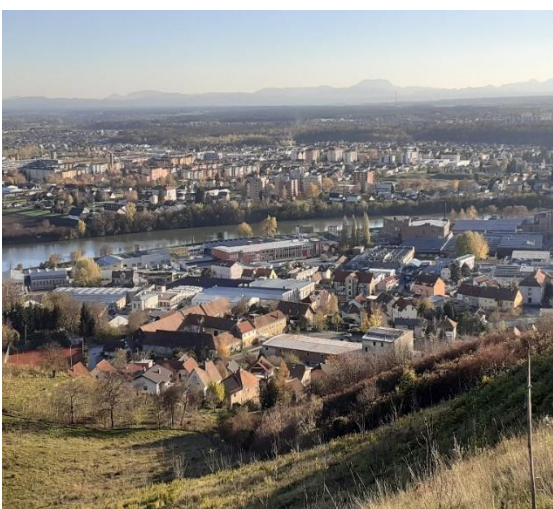
.... in njena družina

Meljski hrib (Kovačič)

Stara struga in kanal reke Drave

Melje (v ozadju Pobrežje)

Mesto Maribor (v ozadju limbuška cerkev)

PO IZBORU STARŠEV IN SESTRE → NAJBOLJŠA FOTOGRAFIJA

Tilen Lukman, 5.a

GALLARDO FERRARI

Mladi galebi so bili strašno razburjeni. Danes so se končno naučili leteti. Po treh mesecih in dvajsetih dneh. Vsak dan so leteli do debla, mimo mosta in nazaj do gnezda.

Vsak galeb, ki je znal leteti, je dobil ime Gallardo. Vsi galebi so bili ponosni na svoje ime. Vse njihove igre so bile sestavljene za ime Gallardo. Ampak en galeb ni hotel biti Gallardo. Hotel je biti Ferrari. Zdelo se mu je, da je nekaj posebnega, in če je nekaj posebnega, rabi tudi posebno ime. In rekel je, jaz bom Ferrari. Zjutraj je rekel, da hoče biti Ferrari.

Starši so rekli, to pa ne bo šlo.

Če boš Ferrari, ne boš vedel, da te kličemo na kosilo, je rekel očka.

Če nisi Gallardo, nisi naš, je rekla mama.

Če nisi Gallardo, se ne moreš igrati z nami, so rekli bratci in sestrice.

Ok, če ne morem biti Ferrari, bom pa Gallardo, je rekel.

Oče je rekel, zdaj pa boš lahko jedel z nami.

Mama je rekla, zdaj si spet naš.

Bratje in sestre so rekli, zdaj se boš lahko igral z nami.

Ferrari ni bil zadovoljen, ker je moral biti Gallardo, prav tako pa ni hotel biti sam.

LAN LUKIĆ, 3.b

DOBIL SEM ...

ZAJČKA

Nekega dne smo odšli do prijatelja, ki ima kmetijo. Mislili smo si vzeti papige, a ni imel »ta mladih« tiste vrste, ki jo je hotel moj ati. Potem nas je vprašal, če bi vzeli dva zajčka. Mami me je vprašala, če bi ju imel. Bil sem zelo vesel, da bi ju mogoče lahko vzeli.

Nato nam ju je prinesel in ju dal v škatlo. Ko smo prišli domov, smo ju pokazali babici in dedku. Zunaj smo ju pocartali, ju dali v škatlo in poiskali kletko, v kateri bi bila. Pri kosilu smo se odločali za imena. Imeli smo dosti imen v mislih in si zbrali ime Lucky. Ker nismo vedeli, katerega spola sta, je eden bil Lucky drugi pa Lakica. Čez nekaj časa smo odšli kupiti hrano, skodelico za vodo in hišico za zajčke.

Ko sta imela vse kar potrebujeta, smo ju dali iz kletke, da se razhodita po stanovanju. Nato ju je prišel pogledat moj prijatelj. Luckya sem dvignil, da bi ga Luka pobožal. Ko sem ga hotel dati nazaj v kletko, mi je skočil z roke in pristal na hrbtu. Preden smo odšli spat, smo ju stuširali in počakali, da se posušita.

Naslednji dan se Lucky ni dosti premikal. Čez neka časa je poginil. Potem smo ga pokopali. Potem smo Lakici dali ime Lucky. Čez en mesec smo Luckyu kupili novo in večjo kletko, da bi imel več prostora. Včasih, ko je bilo lepo vreme, smo zgornji del kletke dali zunaj na travo in Luckya med mrežo. Po dveh mesecih smo ugotovili, da je punčka, ker si je začela delati gnezdo.

Čez tri leta ji je ati naredil zajčnik, da bo lahko zunaj na travi. In še zdaj jo imamo.

Lan Kaligaro, 5.a

Slika: Luka Jočić, 5.a

ZAJČKA

Danes vam bom opisal enega od srečnejših trenutkov v mojem življenju.

To se je zgodilo pred trmi leti, ko sem dobil zajčka.

S starši smo šli v trgovino, zraven je bila moja sestrična Tara. S sestrično sva šla v trgovino za živali. Videla sva zlato rjavo kepico z velikimi ušesi. Bil je mali zajček. Šla sva takoj do staršev in predlagala, če lahko dobiva zajčka. Mama je rekla, da lahko, če prepričava teto Tanjo.

Mama naju je pustila pri sestrični. Teta Tanja je spala, zato sva šla v Tarino sobo vadit, kako jo bova prepričala. Ko se je zbudila, sva takoj šla do nje. Vprašala sva jo, če lahko dobiva zajčka. Seveda je bil njen

odgovor ne! Vendar sva jo nekako prepričala. Poklicala sva mamo, da ji poveva veselo novico.

Šli smo v trgovino za živali in kupili smo zajčka ter vse potrebno za njegovo bivanje v našem domu. Dali smo mu ime Puhko. Pogoj, da smo kupili Puhka je bil, da je en teden pri nas, en pa pri sestrični. Prvi teden je bival pri nas.

Z Taro sva bila navdušena nad najinim hišnim ljubljencem. Želela sva ga samo crkljati, ampak, ker so zajci zelo plašne živali, se je skrival pred nama. Skupaj z atejem, sva mu naredila lepo leseno hiško. Čez čas se je Puhko navadil na nas, družinske člane. Zelo rad skače po tepihu v dnevni sobi in po sedežni. Najraje pa je svežo zelenjavo in priboljške za zajčke.

Zelo sem vesel, da imam zajčka. Trenutno biva pri nas, ker je poškodovan in boljše skrbimo za Puhija kot moja sestrična.

Luka Jokić, 5.a

KUŽKA

Pred dvema tednoma, ko smo bili doma zaradi korone, sta mami in ati šla po psa z imenom Kaj.

Jaz sem ostala doma, ker sem imela obisk. Jan je igral tablico, jaz pa sem risala. Ko sva zaslišala avto, sva pritekla ven pogledat psa. Ko sva pritekla, sva videla, kako je od dolge poti zaspan, zato smo ga pustili, da se naspri in se odločili, da se bomo z njim igrali kasneje.

Kaj se zelo rad igra z njegovo igralko, malo gumijasto kokoško, ali pa z mojimi lasmi. Ker je še majhen, ne sme iti ven. 5. decembra bo dovolj star, da bo imel svoj prvi sprehod. Hrani ga mama in vedno pridno vse poje. Spi v svoji posteljici in se ponoči včasih zbudi, ker mora lulat.

S Kajem imam veliko veselja in se z njim vsak dan igram.

Aneja Berglez, 5.a

Lana Šlaus

JEŽKA

Nekega sončnega dne, približno pred enim letom, smo se zbudili in smo že komaj čakali, da bomo odšli po Ollia, ježa, ki smo si ga zelo želeli. Oblekli smo se in odšli na pot.

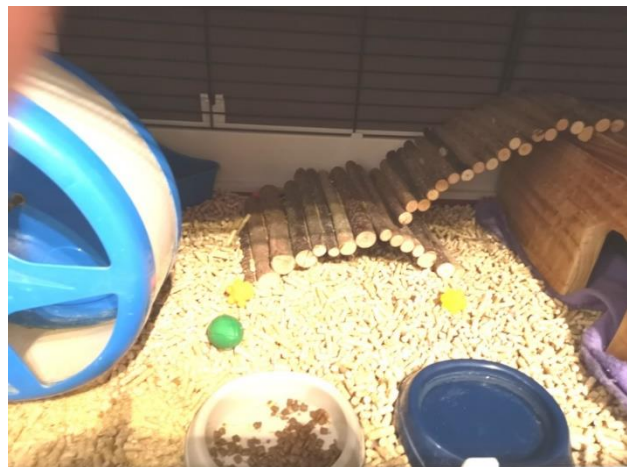
Pot je trajala približno eno uro. Peljali smo se v majhno vas nad Laškim. Nekajkrat smo se tudi izgubili, ampak smo na koncu vseeno našli pravo lokacijo. Pred hišo je bilo veliko velikih in majhnih psov. Iz hiše je stopilo dekle. Povabila nas je v hišo. Potem je še prišla njena mama Barbara.

Vstopili smo in videli mamo ježko in dva majhna ježa. Lahko smo izbrali med samičko in samcem. Izbrali smo fantka. Ollie se je poslovil od mame in sestre. Dali so nam puhasto vrečko, da smo vanjo dali Ollia in tudi hrano zanj. Odšli smo. Ollia je bilo zelo strah. Velikokrat se je pokakal in to je zelo smrdelo, zato smo morali odpreti okna. Celo pot smo ga božali. In prišli smo domov. Ollia smo dali v njegovo kletko in zaspal je.

Drugo jutro smo takoj, ko smo se zbudili, odšli gledat, kako je Ollie. Lepo je spal v svoji kletki. Ko smo ga želeli vzeti v roke, je bil zelo prestrašen, tako zelo, da se je zmeraj pokakal in polulal, tudi po nas, če je bilo potrebno. Spoznali smo, da podnevi rad spi, ponoči pa žura na svojem kolesu. Zdaj nas je Ollie že navajen, vendar cartanja še zmeraj ne mara preveč in zelo rad grize naše prste.

Zelo sem bil vesel, da smo dobili ježa, saj smo tako končno tudi mi dobili domačo žival. Sedaj imamo doma majhnega ježka, ki sicer zelo rad grize in je že skoraj dobil drugo ime – vampirček. A vseeno ga imamo vsi zelo radi in upam, da bo še dolgo z nami.

Rene Kodrič, 5.a

PSA

Nekega sončnega dne smo se ata, mama in jaz odločili, da bomo kupili kužka.

Gledali smo po spletni strani Bolha. Naslednji dan smo videli pet psov. Mama je poklicala. Lastnik je povedal, da so še na prodaj. Bili so na Hrvaškem, v Zagrebu.

Od doma smo odšli ob 8.00. Tja pa smo prišli ob 10.00. Videli smo, da so vsi kužki lepi. Zato sta mama in ata rekla, naj se odločim jaz. Na izbiro sem imel belo-sivega, rjavega in tri bele. Odločil sem se za rjavega. Ime sem mu dal Riko. Dali smo ga v kletko in plačali.

Odpeljali smo se domov. Na avtocesti je bil zastoj, čakali smo 1 uro. Na meji smo dali osebne kartice. Vprašali so, kaj imamo v kletki. Povedali smo, da vozimo psa. Nadaljevali smo pot proti domu.

Domov smo prišli ob 14.00. Ata je dal vrata na boks. Rika smo dali v boks. Zelo smo bili utrujeni od vožnje, zato smo šli na sedežno. Naslednji dan sem se zbudil prej kot ata in mama. Pojedel sem jogurt in šel k Riku. Šel sem na sprehod z njim. Ko sva se sprehajala, sem videl velikega psa. Rika sem dal na povodec. Ko sva prišla domov, sta me ata in mama vprašala, kje sem bil. Povedal sem, da sem bil z Rikom na sprehodu.

Od tistega dne sem vsak dan hodil na sprehod z njim.

Nejc Farazin, 5.a

MUCO

Ko sem bil manjši in mlajši sem imel med drugim alergijo na mačjo dlako. Kljub temu, da sem imel alergijo, sem si vseeno vedno želel mačko.

Nekega dne, ko je ta alergija že minila, je mama nama z bratcem pripravila presenečenje. Nekam smo se odpeljali, pa nisva vedela kam. Presenečenje je bila neka škatla. Najprej nisva vedela, kaj je tam noter. Potem se je nekaj v škatli premaknilo. Ustrašila sva se. Nekaj je mijavkalo. Tako sva izvedela, da je bila v škatli mačka. Bila sva zelo, zelo vesela. Med potjo domov smo se pogovarjali, kako bi ji bilo ime. Ker je bila samica, smo se odločili, da ji bomo dali ime Hani. Ko smo prišli domov in sem jo videl, sem od sreče zajokal. Bila je zelo lepa. Bila je črno-bela. Hitro se je navadila na nas in naš dom.

Danes je Hani stara skoraj že 3 leta. Hani ogromno spi, zrastle je in je zelo prikupna, nagajiva ter radovedna. Zelo jo imam rad.

Luka Brlek, 5.a

POGO PALICO

Med poletnimi počitnicami sem pomagala babici delati na vrtu. Skočila sem na lopato, odbila se je v zrak. Prijateljica Nina je rekla, da sem kot na pogo palici. Najprej nisem vedela, kaj je to. Rekla je, da je to palica za skakanje. Povedala je tudi, da jih je večkrat videla v kakšni risanki. Zamislila sem se in si za rojstni dan zaželela to pogo palico.

Prišel je moj rojstni dan in odprla sem zadnje darilo. Dobila sem pogo palico. Bila sem zelo vesela in jo takoj preizkusila. Šlo mi je zelo dobro, dokler nisem skoraj padla. Na srečo sem se ujela. Tudi drugi so želeli skakati, zato smo imeli tekmovanje. V resnici je bilo zelo težko in moral si imeti veliko spretnosti, ravnotežja in poguma. Bila sem med redkimi, ki so bili spretni in niso padli. Ostali so popadali kot domine. Nekaj časa so še vadili. Nekaterim je uspelo, drugim pa ne.

Nisem obupala, zato sem jih trenirala tako dolgo, dokler niso znali. Ura je bila 6 popoldne in končno so vsi znali. Odločili smo se, da gremo zvečer na sprehod do sladoleda. Vsak si je izbral odličen okus. Pojedli smo sladoled in odšli domov.

Doma sem do večera skakala na pogo palici. Nekaj prijateljic je odšlo domov. Malo sem bila žalostna, ampak vseeno nas je bilo veliko. Gledali smo film, nato pa smo vsi zaspali. Sanjala sem, da sem s pogo palico skočila na letalo in skočila z njega. Odprla sem veliko padalo in se zbudila.

Tekla sem do mame in ji povedala, da si za naslednji rojstni dan želim padalo. Bila je zelo zmedena in rekla, da si naj zaželim nekaj manj nevarnega. Ugotovila sem, da ne glede na to, kaj si zaželiš, bodo starši rekli, da je prenevarno. Bil je najboljši rojstni dan do zdaj, sploh pa zaradi pogo palice, ki sem si jo vedno želela.

Tia Zadravec, 5.a

PLAY STATION

Bil je lep zaključek šolskega dne. Nisem imel naloge in ne obveznosti. Gledal sem avtomobile, ki so se vozili mimo hiše. Naenkrat se je pred hišo ustavil moder audi z nemško registracijo. Takoj sem ga prepoznal. To je bil moj stric Damjan, ki živi in dela v Nemčiji. Ko me je zagledal na balkonu, mi je potrobil in pomahal, naj pridem dol. Bil sem ves srečen in sem tekel k njemu.

Odprl sem vrata in videl, da nosi nekaj v paketu. Vprašal sem ga, kaj ima, on pa mi je šepnil na uho, da nosi presenečenje zame. Mama in oče

se še nista vrnila iz službe. Odšla sva v hišo in zelo me je zanimalo, kakšno je presenečenje.

Damjan je predlagal, da odpreva paket. Ko sem odprl veliko škatlo in zagledal napis PLAY STATION 4 PRO, so se mi zasvetile oči. Nisem mogel verjeti, zdelo se mi je, da sanjam. Poleg sem dobil še kontroler bele barve, da lahko igram z nekom v paru. S stricem sva vse priklopila in komaj sem čakal, da ga preizkusim. Kmalu je domov prišla mama s sestrico Zala. Mama je sicer vedela, da bo Damjan prišel, za naju s sestrico pa je bilo to presenečenje. Ko ga je Zala zagledala, je začela cviliti in je skočila nanj. Mami sem povedal, kaj mi je prinesel. Pohecala se je, da zopet nekaj za brisanje prahu. Ves popoldne smo preživeli skupaj, Damjan pa je prespal v moji sobi, ker je v njej dovolj prostora. Igrice sva igrala skoraj do polnoči. Oče se je vrnil šele pozno zvečer, zato sem mu o veselem dogodku povedal šele naslednje jutro. Še sedaj rad igram play station, samo mi mama pogosto ne dovoli, ker imam delo za šolo.

Ian Predan Fajhter, 5.a

Lana Brence, 2.b

PREČNO FLAVTO

Pred dvema letoma so mi starši kupili prečno flavto.

Vedno sem rada poslušala flavto in tudi sama sem jo želela igrati. V drugem razredu so me starši vpisali v krožek, kjer sem spoznavala različne inštrumente. Najbolj mi je bila všeč prečna flavta. Ker se moraš najprej

naučiti igrati malo flavto, sem se v šoli vpisala v krožek. Igrala sem jo eno leto. Ko sem znala dovolj, sem šla s starši po novo prečno flavto.

Odpeljali smo se do trgovine Music max. Tam prodajajo veliko različnih glasbil, na primer klavir, kitare, bobne in še veliko drugih. Prodajalec nam je pokazal flavte, ki so jih imeli na zalogi. Bil je zelo prijazen. Odpeljali smo se še do ene trgovine, kjer so imeli še več glasbil. Tam nam niso nič svetovali, zato smo se odpeljali nazaj v prvo trgovino in tam kupili flavto. Pokazali so nam, kako se flavto očisti in zloži v škatlo. Dobili smo še popust in obesek.

Naslednje leto sem se vpisala k pouku igranja prečne flavte. Dobila sem zelo prijazno in dobro učiteljico. Učiteljica pravi, da znam odlično igrati flavto, da se hitro učim in da sem rojena za to. Igrala sem jo ves 4. razred in verjetno jo bom še dolgo.

Vesela sem, da sem jo dobila in rada igram na njo.

Pia Krajnc, 5.a

Timothej Kvar

MAVEC

Pred enim letom smo z nogometno ekipo bili na turnirju in čakali smo na tekmo. Ko smo se pripravljali, sem skočil z blazine in padel na roko.

Roka me je zelo bolela in starša sta takoj videla, da nekaj ni v redu. Nato sta me odpeljala v bolnico, na pregled k zdravniku. Tam sem odšel na slikanje v sobo, ki je bila temna in je imela veliko napravo. Svojo roko sem moral postaviti na mizo in rdeč žarek mi je posvetil na roko in mi jo slikal.

Nato sem prišel ven in čakal na izvide. Ko so ti prišli, so ugotovili, da moja roka ni le zlomljena, ampak tudi izpahnjena. Nato sem prišel v sobo z veliko posteljami in se v eno ulegel ter ugotovil, da sem bil v tisti sobi sam. Moja mama je bila zraven mene in čakala sva, da se odločijo, kako bo naprej.

Čez nekaj časa so prišli zdravniki in mi povedali, da mi bodo roko naravnali. Odpeljali so me v sobo in v tistem trenutku sem moral na stranišče, a v to se ne bi rad spuščal. Dobil sem zdravilo, da zaspim, in ko sem se zbudil, so me zdravniki že peljali v sobo, kjer sem ostal čez noč. Tam sem prespal, a sem moral velikokrat na stranišče. Naslednji dan sem odšel domov, a spet moral priti čez dva dni na kontrolo in takrat sem dobil mavec. Nositi sem ga moral dva tedna in nato še tri tedne opornico. Ko se mi je zdravljenje zaključilo, sem hodil na rehabilitacijo. Imel sem dva tedna terapij v bolnici in nato še en teden doma. Ati me je nekajkrat peljal tudi na masažo in čez čas je roka bila veliko boljše.

Od takrat sem veliko bolj previden, a posledice čutim še danes, saj roke ne morem popolnoma skrčiti.

Matic Hrastnik, 5.a

POŠKODBO

Nekega lepega poletnega dne, sem se zunaj igral s prijateljem Žanom. Pravkar sem dobil novo žogo, zato sva šla igrat nogomet.

Po nekaj minutah se nama je pridružilo še več prijateljev. Prišel je tudi moj mlajši brat Tanej.

Jaz in Žan sva bila na голу, moj prijatelj Tim in brat Tanej pa sta streljala na gol. Obrnil sem žogo in mi je spodrsnilo po tleh. Poškodoval sem si koleno. Začela mi je zelo teči kri, in bil sem zelo prestrašen ter takoj tekel k mami. Moji prijatelji in brat so tekali z menoj in mi pomagali. Mama mi je najprej očistila rano ter jo povila s povojem, nato sva takoj odšla v bolnišnico.

V bolnišnici sva čakala, dokler nisva bila na vrsti. Ko so me poklicali, mi je mama pomagala odkorakati v sobo, saj me je koleno že kar precej bolelo. Na mojo srečo nisem imel nič zlomljeno, samo praske, ki se bodo že zacelile. Koleno so mi razkužili in ponovno ovili ter dali protibolečinske tablete za zraven.

Nato sva z mamom odšla na sladoled, da me je malo potolažila. Odšla sva nazaj domov, kjer so me čakali moji prijatelji, s katerimi smo se začeli igrati igro življenja.

Nekaj dni sem še počival in miroval doma, nato sem lahko ponovno šel ven in se igral razne igre. Z nogometom sem za vsak slučaj še malo počakal.

Tijan Toplak, 5.a

GIPS

Nekega dne smo jaz, mama in ata odšli na morje v Portorož.

Takrat sem bila stara 2 leti. Morja sem se zelo veselila. Ko smo prispeli na morje, smo najprej odnesli prtljago v sobo. Imeli smo zelo lepo sobo s pogledom na morje. Četrty dan smo odšli na zajtrk, kjer smo se dogovorili, da se gremo kopat v notranje bazene, ker je bil deževen dan. Po zajtrku smo odšli v sobo po brisače ter si oblekli kopalke in se odšli kopat. Ko smo prišli do bazenov, sem komaj čakala, da grem v bazen. Stekla sem do otroškega bazena, kjer mi je na robu bazena spodrsnilo. Padla sem v vodo in se začela jokati. Mama je hitro skočila za mano v vodo, ker se je prestrašila. Odnese me je iz bazena in z atijem sta pogledala, če sem si kaj poškodovala. Ker nisem nehala jokati sta se odločila, da me peljeta v bolnišnico v Izolo.

Ko smo prišli v bolnišnico, me je sprejel zelo prijazen zdravnik. Zdravnik se je odločil, da mi bodo slikali nogo, da vidi, če je zlomljena. Na sliki je videl, da sem si zlomila prste na nogi. Nato so mi na nogo dali rdeč gips, ki naj bi bil primeren za kopanje. Medtem, ko smo se vozili do hotela, sta se mama in ata odločila, da gremo domov, ker nista vedela, kako se noga v tem gipsu suši. V hotel smo odšli po stvari in se odpravili domov. Imela sem se lepo, ampak bolje bi bilo, če si ne bi zlomila prstov na nogi.

Nisa Zafuta, 5.a

PRIZNANJE

Bil sem v tretjem razredu. Odšli smo v šolo v naravi, v kateri smo tekli na smučeh.

Zgodilo se je tako. Spali smo v hotelu Zarja na Mariborskem Pohorju. V hotelski sobi smo bili skupaj jaz, Tijan, Ian in Jaka.

Drugi dan smo vadili tek na smučeh. Prvič smo tekli v krogu na travniku, drugič pa smo odšli v gozd. V gozdu smo se utrudili, saj je bila pot še kar težka.

Naslednji dan smo zjutraj pojedli zajtrk in medtem, ko smo čakali učiteljice, smo si z b razredom naredili snežni tobogan. Odšli smo tekat. Na progi za tečaj je bil gospod zelo prijazen. Gospod nas je tudi vzpodbujal. Skoraj vsak dan je nekdo bruhal. Vse tiste, ki so bruhal, so premestili v druge sobe. Eden je tudi prišel k nam in je tudi pri nas bruhal. Na žalost je odšel domov.

Po štirih dneh treninga je napočil čas za tekmovanje. Napeto je bilo. Prvo mesto je zasedel Gal Pavel iz b razreda, drugo mesto je zasedel Lucas Biderman, vsi drugi smo bili na tretjem mestu, saj smo vsi dobili bronasto medaljo in priznanje. Zame zaključno tekmovanje ni bilo pravično, saj so eni sošolci pretekli polovico proge, jaz pa celo, pa so osvojili boljše mesto.

Tek na smučeh je zabaven in upam, da bom še kdaj lahko tekkel na smučeh. Še bolj všeč pa mi je alpsko smučanje.

Tilen Lukman, 5.a

MAČKO

Predstavila bom kako sem pred enim letom dobila mačko ki sem si jo želela.

Nekega sončnega jutra sem stopila ven na zrak in opazila nekaj na cesti. Šla sem pogledat in videla, da na cesti leži oranžno rumen maček. Čeprav ni bil moj, sem ga imela zelo rada. Poklicala sem dedka, ki ga je pokopal za našo hišo. Slane solze so mi tekle po licih. Od tistega dne sem si želela novega mačka.

Čez teden dni je oče izvedel za mladička, ki sta iskala topel dom. Mame ni bilo doma saj je bila v Parizu, zato sva z očetom sama odšla po novega člana družine. Ko sva prišla, sva imela na izbiro mačko in mačkona. Odločila sem se za mačko, ker me je mačkon preveč spominjal na prejšnjega. Odpeljala sva jo domov. Nisem vedela, kdaj je njen rojstni dan, zato sem napisala kar datum tistega dne, 31. avgust.

Poimenovali smo jo Kepica. Mami in bratu ime ni bilo ravno všeč, ampak jima nisem dovolila, da ga zamenjata. Čez sedem tednov pa je mama v cipresah zaslišala mijavkanje. Šla sem pogledat in zagledala majhno mucko. Izgledala je kot majhna kepa dlake. Odnese la sem jo v hišo. V skodelico sem ji nalila mleko. Ni še znala piti, zato si je v mleko namočila skoraj celo glavo. Hoteli smo jo komu dati, ampak smo se na koncu preveč navezali na njo in je nismo mogli oddati. Poimenovali smo jo Ilka Puhec.

Na začetku se mucii nista najbolje razumeli, ampak sedaj sta najboljši prijateljici za vedno.

Nelly Dobaj

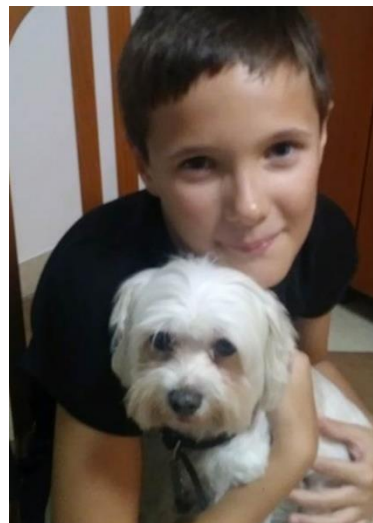
Tinkara Gostenčnik, 5.a

PSIČKO V VARSTVO

Že od nekdaj imam zelo rad živali, ampak še vedno nimam svojega hišnega ljubljence.

Nekega dne, natančneje pred mojim desetim rojstnim dnevom, naju je z mamó oče vprašal, če se strinjava, da bi en teden čuvali psičko njegovega najboljšega prijatelja. Mami je bila ideja všeč, jaz pa sem se neizmerno veselil – končno neka žival pri nas doma. Nabavili smo posodico za vodo, hrano in odejico za psičko. Končno je prišla nedelja, dan, ko bi naj psičko pripeljali k nam. Nestrpno sem čakal, kdaj pride. Kočno je pozvonilo.

Vsi trije smo planili k vhodnim vratom in jih odprli.

Na pragu je z lastnikom stala psička. Bila je majhna, z lepo postrizeno dlako, snežno bele barve in nas gledala. Imela je lepo ovratnico, s srebrnimi bleščicami. Bila je prava mala pasja gospodična. Ime ji je bilo Roti. Ko smo počepnili k njej, se je od strahu tresla, ampak ni zbežala. Zelo prijazno smo govorili z njo, jo božali in jo peljali malo okrog hiše, da si je ogledala, kje je. Nehala se je tresti in je bila vesela.

Naslednji dan je bila že čisto sproščena. Tekala sva okrog hiše, metal sem ji malo žogico, sledila mi je vsepovsod po hiši, z nami je gledala televizijo oziroma dremala. Počutila se je kot doma. Kupili smo ji tudi pasje priboljške.

Nekega dne, ko mi je mama pekla rojstnodnevno torto, je pustila biskvit na stolu, pokrit s peki papirjem. Hitro je odšla v trgovino, ker ji je nekaj zmanjkalo. Ko je prišla iz trgovine nazaj in stopila v kuhinjo, sem zaslišal njen klic: »Beeenn, pridi sem!« Vprašala me je, zakaj sem pojedel eno četrtno biskvita. Pogledal sem jo na debelo in prisegel, da nisem bil jaz. Omenil sem, da je mogoče ata, ker ima rad sladko in leži v dnevni sobi, ki je blizu kuhinje. Pa je mama še njega vprašala, zakaj je pojedel nekaj biskvita. Tudi oče jo je prepričeval, da

ni bil on. Potem se mi je mama zaupljivo nasmehnila in namignila, ter pogledala Roti in jo vprašala, če je ona jedla biskvit ter če ga bo zdaj jedla in ji ga ponudila. Roti je veselo zalajala in začela jesti biskvit dalje na tisti strani, kjer je prej na skrivaj jedla. Tako je mama našla krivca in vsi smo se smejali. Ugotovili smo, da je medtem, ko je ata zadremal v sobi pred televizijo, Roti jedla biskvit za mojo torto. Mama je spekla nov

biskvit ter ga umaknila stran od Roti. Tako se je z Roti vsak dan nekaj zanimivega dogajalo.

Teden je hitro minil in lastniki so se zahvalili, da smo jim čuvali psičko ter jo odpeljali domov. Ugotovil sem, da jo tudi njeni lastniki imajo zelo radi in lepo skrbijo zanjo ter da je prava mala srečnica.

Ben Forstner, 5.a

Lina Kirbiš, 2.b

NA DALJAVO SMO PREŽIVELI TUDI PRAZNIKE

Božiček Biker

Nekoč, pred davnimi časi, je živel Božiček Biker. Imel je fox rokavice za kolo in seveda tudi moto kros čelado. A to kolo ni bilo navadno kolo, imelo je super hitrost. Zato je Božiček Biker z njim zelo hitro dostavil vsa darila.

JON MLAKAR, 3.B

BOŽIČNI ŠKRAT

Božični škrat na oknu sedi,
Otrok Tim že zapira oči.
Ko zjutraj zbudi se, pod jelko pogleda,
in hitro odloži plišastega medveda.
Darila odpre vsa in od šoka pade kar na tla.

RAFAELA ARAM

NOČNI ŠKRAT

V temi te pričakajo pred vrati.
Prvi škrat dela boljše sanje, da otroke ni strah.
Drugi jim greje posteljo, da jih ne zebe.
Tretji pokriva otroke.
Zdaj so nalogo naredili in gredo v temo.

LAN JAN AJSTER

URNI ŠKRAT

Ura na steni ne tiktaka,
urnega škrate čaka.
Škrat uro popravlja,
da se ne ustavlja.

JAN BOGOLIN

SNEŽNI ŠKRAT

Snežni škrat šel je na potep,
v mraku zagledal lisičji je rep.
Glej, lisica zvitorepka je tu,
glej, tu ne bom dobil nobenega miru.

Pa vendar, škrat je zaspal,
po dolgi noči normalno je vstal.
Z lisičko prijatelja sta postala in se igrala.

IZZA KRALJ IN FILIP OSET

JULIJSKI ŠKRATI

Že prihajajo julijski škрати.
 Prvi nam prinaša sonce, da s svojimi žarki poboža travnike.
 Drugi nam prinaša vročino, da vemo, da je poletje.
 Tretji nam prinaša svež poletni zrak, da nas malo vzpodbuja,
 naj gremo ven.
 Julijski škрати dobro opravljajo svoje delo.
 Če pa komu spodleti, mu drugi pomagajo.

EMA KRSTANOVIĆ

ŠKRAT DOMINIK

Enkrat je bil en majhen škrat,
 ime mu je bilo Dominik.
 Vsak dan vstal je ob 12 – ih.
 Vedno je jedel zajtrk ob 13 – ih.
 Zobe si je umil ob 13 – ih in 25 minut.
 Oblekel se je ob 13 – ih in 35 minut.
 S šolo prične ob 14 – ih in konča ob 17-ih.
 Nato gre k škratu Lanu na obisk.
 Ko gre od škrate Lana ob 20-ih,
 Doma začne igrati x-box.

LAN LUKIĆ

URNI ŠKRAT

Urni škrat budi a nobenega ne zbudi.
 Potlej Jurček vstane in pomane si oči.
 Ura je že osem, Jurček lačen je.
 Kosmiče si naredi, da lakoto poteši.
 Škrat mu govori, naj zobe umije si,
 saj kmalu šola bo.

Ko v šoli je ura enajst,
 malica je na vrsti zdaj.
 Potem je na vrsti likovni pouk.
 Pri tem se Tine pritožuje,
 Brina pa obupuje.

TINKA MULE

NOČNI ŠKRATI

Ko pride noč, se nočni škрати odpravijo na pot.
 Če imajo otroci nočne more, jim dajo prah,
 ki pomaga, da lažje zaspijo.
 Potem gredo v nočno kočijo.
 Z njimi gredo tudi otroci. Adijo.

EVA VODOPIVEC

BOŽIČNI ŠKRAT

Za božič škrajte hitijo
in darila nam delijo.
Skozi dimnik bežijo
ker se naših psov bojijo.
Škratje ti so marljivi,
ampak so tudi kdaj nagajivi.

Delijo darila, lepa in velika.
Vsakemu otroku je to sreča
nepopisna.
Počasi skozi dimnik se priplazijo.
Ko darila razdelijo, pa hitro se
odplazijo.
Se vsi jih zelo veselijo,
ker vsi otroci darila dobijo.
Ko pa se božič konča,
vsak škrajt svoj dom ima.

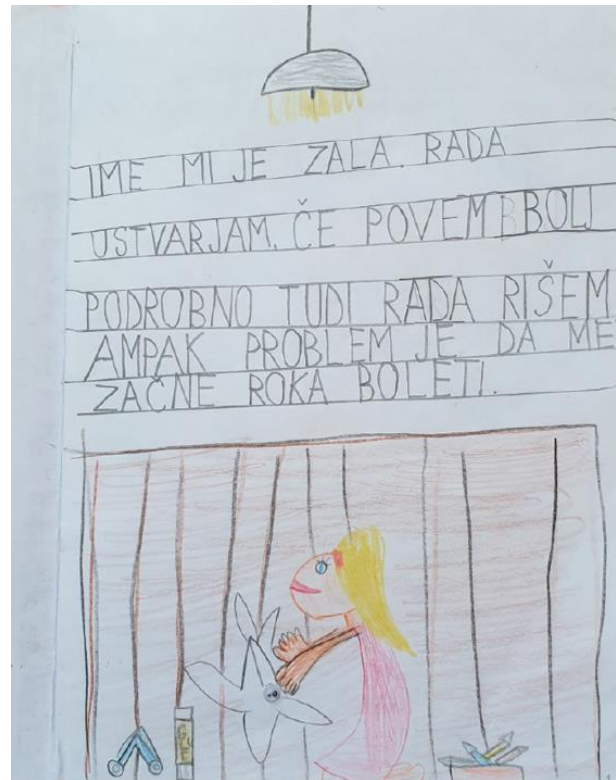

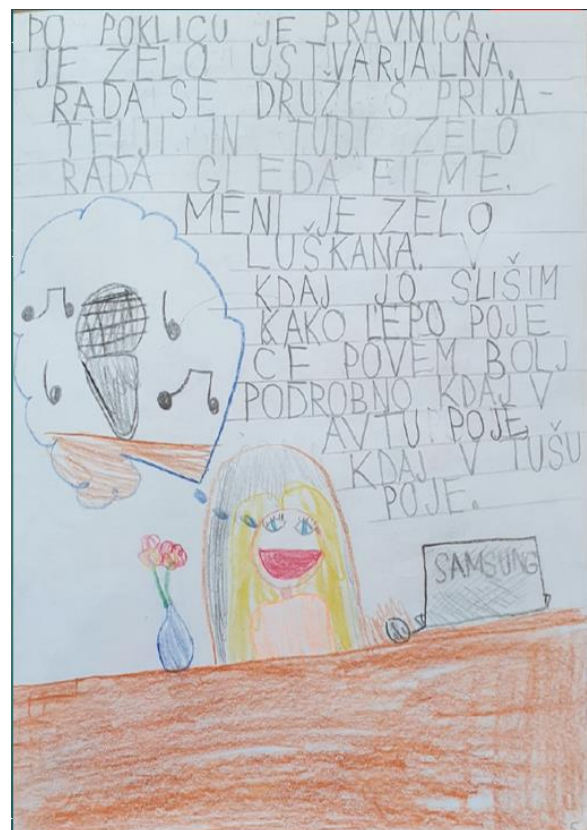
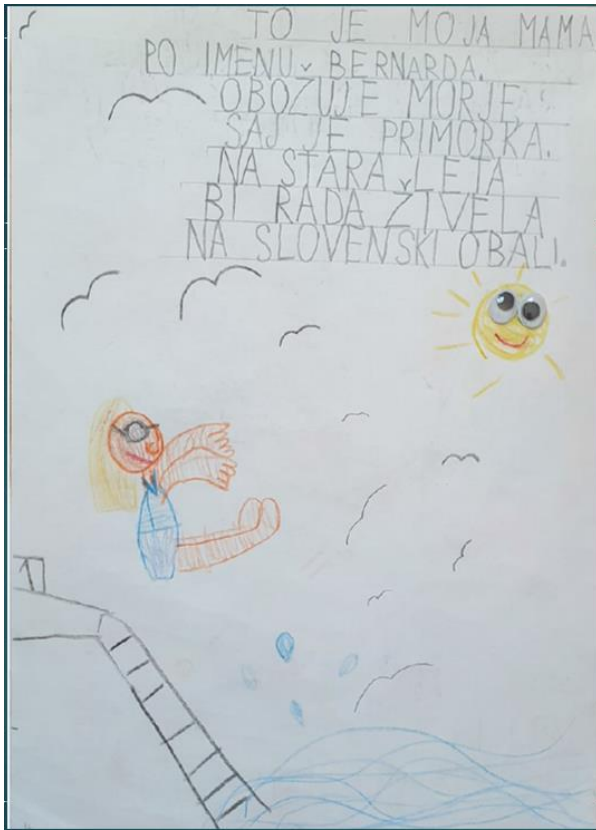
PATRIK ŠAC

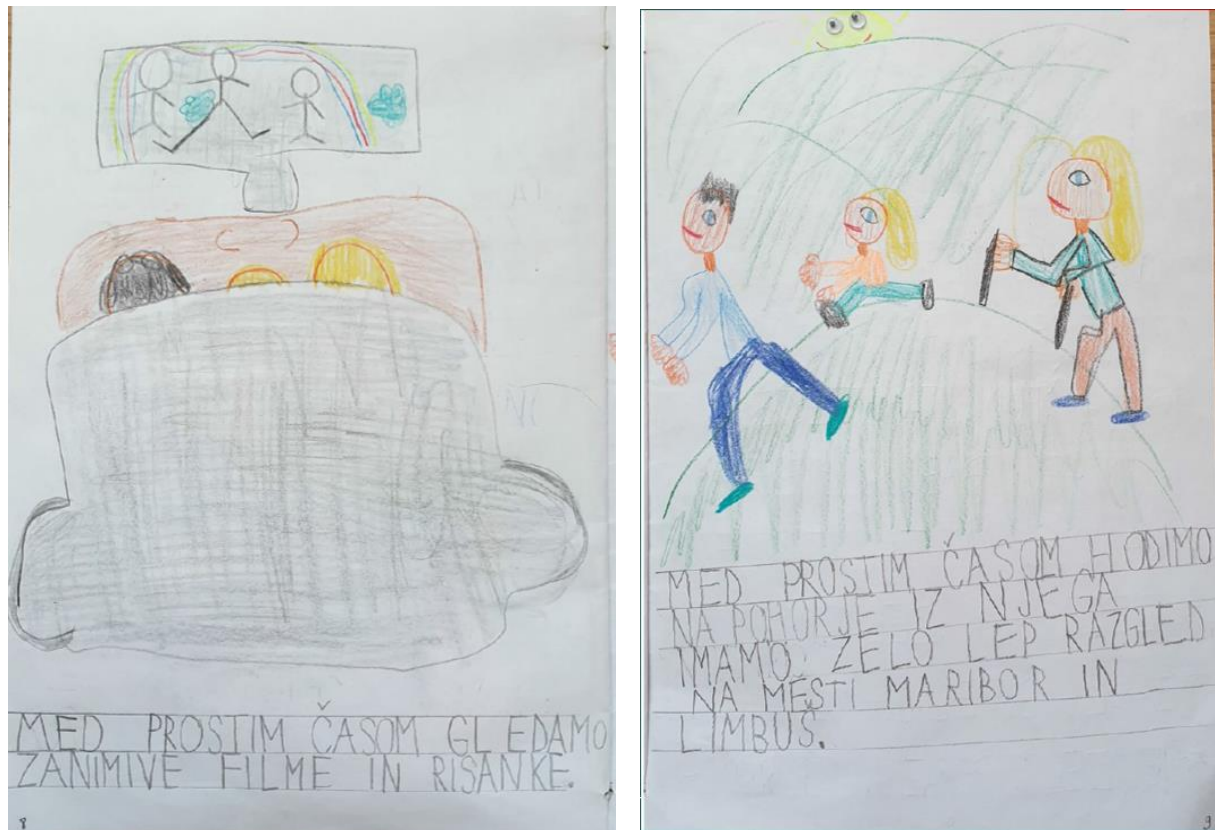
Pesnili so učenci 3.b razreda

Laura Stich

Zala Pevec, 2.b

ATEJEV KONČNI IZLET

Moj ata je v prvem razredu odšel na končni izlet. Odšli so v Mariborski terarij, kjer si lahko ogledaš zanimive živali. Spotoma so se ustavili še na tržnici. Ata je želel kupiti kumarice za mamo, saj jih je doma zmanjkalo. Ker je predolgo kupoval, so medtem že njegovi sošolci in učiteljica odšli na avtobus ter se odpeljali proti šoli. Naenkrat je opazil, da je ostal sam. Takrat je odšel na avtobusno postajo in vstopil na avtobus ter rekel šoferju da gre v Bistrico. Ta ga je odpeljal v Slovensko Bistrico. Ko so prispeli na cilj, ga je šofer vprašal, kam je sploh namenjen. Ugotovila sta, da se je ata pripeljal v napačno Bistrico. Voznik mu je dal 200 tolarjev, da gre na pravi avtobus. Ko je že skoraj prispel domov, se mu je nasproti pripeljala policija. Ustavili so se in ga vprašali, če pozna tega fanta. Ata je videl, da je on ta izgubljeni fant. Nato so ga pripeljali domov, kjer je bila mama zelo srečna, da je varno prispel, njegov ata pa je rekel« saj sem vedel, da bo našel domov«.

Tijan in ati, 5.a

BABIČINO OTROŠTVO

Babica mi je povedala zgodbo iz otroških dni, ko je živela na deželi pri stari omi.

Stara je bila sedem let, spomni se lepih trenutkov iz svojega otroštva. Tam so živeli še njeni trije bratranci in stric Lojzek. Najraje so se igrali na travniku in poleti v potoku. V potoku so si naredili majhen jez, v katerem so se kopali. Stric Lojzek je zelo rad lovil ribe, zato je babici dovolil, da mu je pomagala. Po potoku je hodila s palico in drezala pod kamenje, da je splašila ribe, stric pa je z mrežo čakal in jih polovil. Povedala mi je, da je bila vedno vesela, če sta prišla domov z dobrim ulovom. Domov je prišla vedno vsa mokra, vendar ponosna, da je lahko pomagala pri lovljenju rib, čeprav je bila še otrok.

Teh dogodkov iz otroštva se zelo rada spominja, ker danes tega otroci ne doživijo.

Nisa in babica Silva, 5.a

Iman Trumić

Zala Pevec

VOLKCI

Nekega zgodnjega sončnega jutra je mama volkulja zapustila v brlogu speče volkce. Morala je poiskati zajtrk svojim mladičkom. Mali volkci so trdno spali. Stiskali so svoje repke drug ob drugega in tiščali svoje smrčke in kožuščke.

Potem pa se je prav kmalu prebudil prvi volkec. Zaspano je odprl svoje očke in si jih s tačko pomel. Zazehal je na široko. Bratci in sestrice so ga tiščali, a bilo mu je prijetno toplo. Nikjer ni videl mamice, zato se je vstal in se odpravil proti odprtini brloga. Ko je pomolil smrček ven, je zadišalo po svežem jutru, sonček je ogrel njegov kožušček. »O, kako zanimivo«, si je mislil. Radovednost ga je potegnila iz brloga. Odpravil se je po potki za mamico, čeprav ni vedel kam je šla. A za prvim drevesom je opazil, da mu sledijo še ostali bratci in sestrice. Bili so zelo veseli in razigrani. Po potki so se lovili, grizljali, kobacali in radovedno vohljali.

Potem pa kar naenkrat se zasliši: ČOF! Ojoj, prvi volkec je zdrsnil po klancu in padel v potok. Drugi volkci so mu hiteli pomagati, pa so vsi drug za drugim popadali v potok. Voda jih je začela odnašati. Niso znali ven iz potoka. Potem pa jih je na ovinku potoka voda kar sama zanesla ven na kopno. Bili so tako utrujeni, da so tam kar obležali in zaspali, dokler se niso spočili. Ko so se predramili, niso vedeli kje so. Zeblo jih je, bili so lačni in pogrešali so svojo mamico.

Potem pa so se odpravili po gozdni potki skozi borovnice. Tam so zagledali velikega rjavega medveda. Vprašali so ga:« Medo, medo, ali si videl našo mamico?«

»NE!« jim je zabrusil medo in ni se pustil motiti.

»Ali nam lahko pomagaš poiskati mamico?« so ga upajoč vprašali.

Medo je zagodrnjal: »Ne morem, saj vidite, da jem borovnice.«

Volkci so užaljeno šli naprej. Kmalu so v gozdu srečali zajčka in mu potožili, da iščejo svojo mamico. Zajček je bil prijazen in jim obljubil, da jim jo bo pomagal poiskati. Zvečerilo se je, volkci so bili zaspani, premraženi in lačni. Zajček jih je pustil pod smrekinimi vejami na varnem in jim obljubila, da jim najde mamico do jutra.

Ko so zjutraj volkci odprli oči, je bilo že svetlo. Pred njimi je stala njihova mamica. Joj, kako so bili veseli. Skakljali so, se kobacali in lovili od sreče. Mama jih je okarala, ker so zapustili brlog in ji sledili. Bila je srečna, da jih je našla in oni, da so spet skupaj. Obljubili so ji, da je nikoli več ne zapustijo brez vprašanja. Veselo so se odpravili proti domu. Odslej je bil zajček njihov najboljši prijatelj.

Janja in mamica, 5.a

VELIKA REPA

Dedek je posadil repo in jo vsak dan zalival. Nekega dne jo je želel izpuliti, vendar je ni mogel. Na pomoč je poklical babico. Babica je držala dedka, dedek je držal repo. Vlekla sta in vlekla, a je nista izvlekla. Na pomoč sta poklicala vnučko. Vnučka je prijela babico, babica dedka in dedek repo. Vlekli so in vlekli, a je niso izvlekli. Na pomoč so poklicali kužka. Kužek je prijel vnučko, ona babico, babica dedka, dedek pa repo. Vlekli so in vlekli, a je niso izvlekli. Na pomoč so poklicali še muco. Muca je prijela kužka, kuža vnučko, vnučka babico, babica dedka, dedek repo. Vlekli so in vlekli, a je niso izvlekli. Na pomoč so poklicali miško. Miška je prijela muco, muca je prijela kužka, kuža vnučko, vnučka babico, babica dedka, dedek pa repo. Vlekli so in vlekli in končno izvlekli veliiiiko repo.

Pia Krajnc in mamica, 5.a

Tin Simonič

Zala Štiberč

RDEČA KAPICA

Nekoč je živela čudovita deklica. Ki je zmeraj nosila je rdečo kapo, zato so jo klicali Rdeča kapica.

Nekega dne je zbolela babica, ki je živela v koči v gozdu. Mama ji je v košaro spravila dobrote in jo poslala na obisk bolni babici, da bi jo malo razveselila.

Preden je odšla, ji je mama naročila, naj nikakor ne hodi naokrog in govori s tujci, saj je v gozdu lahko zelo nevarno. In tako se je odpravila.

Nekaj časa je hodila, a kaj kmalu ji je pogled ušel na čudovite cvetlice, rastoče na jasi. Ni se mogla upreti, saj je vedela, da bo babica zelo vesela šopka in tako je odšla nabirati cvetlice. Ko je že skoraj končala, je zagledala volka. Volk jo je ogovoril in vprašal, kam gre tako čudovita deklica sama. Povedala mu je, da odhaja k bolni babici, ki živi v koči v gozdu. Volk se je skrivoma že veselil večerje, a Rdeča kapica ni posumila ničesar.

Volk je hitro odhitel, da bi prišel k njeni babici pred njo.

Ko je Rdeča kapica nabrala dovolj rož za šopek, se je odpravila dalje. Končno je prišla do koče. Potrkala je. Slišala je čuden glas, ki ji je govoril, da naj vstopi. Ko je vstopila, je v postelji zagledala babico, ki pa seveda ni bila babica, temveč volk, preoblečen v babico.

Rdeča kapica je vprašala: »Babica, zakaj imaš tako velike oči?«

Volk ji je odgovoril: »Da te lažje vidim.«

Rdeča kapica je bila vse bolj začudena: »Babica, zakaj imaš tako velika ušesa?«

Volk ji je dejal: »Da te lažje slišim.«

Rdeča kapica je bila vse bolj prestrašena: »Babica, zakaj pa imaš tako velika usta?«

Volk je skočil s postelje in zakričal: »Da te lažje požrem!« Planil je na Rdečo kapico in jo pojedel.

V tistem času je prihajal mimo lovec. Zaslišal je glasno smrčanje in le težko je verjel, da babica smrči tako glasno. Zato je vdrl v koč. Zagledal je volka, ki je že spal na postelji, saj je bil preveč sit. Lovec mu je hitro prerezal trebuh in rešil babico ter Rdečo kapico. Volku pa je napolnil trebuh s kamni.

Ko se je volk prebudil, se je le stežka zvelkel iz koče, pri tem se je spotaknil in padel v vodnjak.

In tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni. Rdeča kapica pa je obljubila, da več nikoli ne bo govorila s tujci in po nepotrebem zahajala s poti.

Rene Kodrič in mama, 5. a

TRIJE PRAŠIČKI

Nekoč so živali trije prašički, ki so se odločili, da gredo po svetu in si naredijo vsak svoj dom.

Prvi prašiček je odšel in je našel slamo. In si je domislil, da lahko naredi hišo iz slame. Drugi prašiček je našel šibje. Tako se je odločil, da si naredi hišo iz šibja. Tretji prašiček si je zgradil hišo iz opeke. Takrat se je pojavil volk in je prišel do prve hiške. Ni vedel, kako do prašička, in si je domislil, da bo pihnil. In ga je požrl. Prišel je do druge hišice in si zamislil, kako bo prišel do prašička. Odločil se je, da bo zakuril ter požrl prašička. Tretje hiške pa ni mogel uničiti, ker je bila sezidana iz opeke. Tako je tretji prašiček z družino živel v miru pred volkom.

Nejc in mama Sabina, 5.a

Tjaž Tomažič

Tija Belec

ZAJEC IN ŽELVA

Nekoč je živel zajec, ki je trdil, da lahko teče hitreje kot katerakoli druga žival: »Jaz sem najhitrejši v gozdu, vse vas izzivam na dirko!« je ponavljal. »Jaz sprejemem tvoj izziv,« je na presenečenje vseh ostalih živali rekla želva s tihim glasom. »Ha, ha, ha! Gotovo se šališ,« se ji je posmehoval zajec, »Jaz sem precej hitrejši od tebe. Premagam te lahko celo z zvezanimi nogami! "Ne bodi tako prevzeten," je dejala želva. »Tekmujva že enkrat!« Vse je bilo pripravljeno za začetek dirke.

Zajec se je pognal v dir, medtem ko je želva stopicala počasi, a zanesljivo. Ob poti je zajec zagledal drevo. Ustavil se je. Ker je bil prepričan, da je v veliki prednosti, je v senci drevesa zadremal.

Počasi je želva zajca dohitela in videla, kako pod drevesom brezskrbno spi. Naenkrat se je zajec prebudil in osupel spoznal, da je želva že tik pred ciljem: »Oh, ne, to ne more biti res!« Zajec je tekel hitro, kolikor so ga nesle tace, da bi želvo prehitel. A bilo je prepozno. S počasnim korakom je želva prečkala ciljno črto in zmagala.

Druge živali so se želvine zmage zelo veselile. Zajca je izučilo, da se iz drugih ne sme norčevati.

mama Olga in Ben Forstner, 5.a

Nina Povšič Trantura

Lucian Celcer

Draga Zoja!

Pošiljam ti svojo pesem. Uživaj v branju.

Prijatelj

Prijatelj je človek, ki
je radoveden, takoj skoči
na pomoč, saj je
prijazen.

Ko si žalosten, te razveseli,
ko si pa osamljen, te razvedri.

Če mu poveš kakšno skrivnost,
je ne izda, ker ve, da jo
tudi sam ima.

Prijateljica Neža Teja

Pekre, 19.1.2021

Gaja Kralj

Sosedova vrata

Ne bom, ne bom več
priden otrok.
Bom zabrisal kamen
v sosedova vrata in
zaloputnil bom vrata.

Bom psa spusti iz kletke
in mačko iz Benetke.

Kasneje bom zaspal z
odprtimi očmi in
si v glavi govoril, Tian,
to si ti.

Mark Dobovišek

Tian Farasin, 4.b

JEZA

Ko jezni smo,
včasih ni lahko.
Jeze ni lahko ustaviti,
potem pa napako popraviti.

Jeza je grda reč!
Najraje bi jo potisnila v peč,
naj zgori in izhlapi.

Želim si,
da ne bi obstajala in
nas redno zavajala.

Lana Brence

Neža Teja Šauperl, 4.b

Lina Kirbiš